

**ליקוטי מוהר"ן קמא
תורה כ"ד**

אַמְצַעֵוּתָא דְעַלְמָא

כולל ליקוטי תפילות, וקיצור ליקו"מ.
חיי מוהר"ן, פרפראות לחכמה,
וחלק מליקוטי הלכות על התורה

כולל מאמר מיוחד
ממורינו הרב שליט"א
שנכתב על תורה זו

יו"ל ע"י מפעל "אפויים בלבו"
ע"פ הודאת מורינו הרב שליט"א
חודש אייר תשפ"ד

מֵאֵמֶר לְתוֹרָה כ"ד

סוד אמצעותא דעלמא - מסביר רבינו הקדוש והנורא - זה אור אין סוף, שהוא למעלה מנפשין רוחין ונשמתין. ולכל יהודי ויהודי יש לו נצוץ מאור אין סוף, כמו שכתוב 'ואראה והנה עתיק יומין יתיב ושער רישיה כעמר נקא', כי כל יהודי ויהודי הוא נצוץ מאור אין סוף ושערה אחת משערות עתיק ואדם קדמון.

ולכן אדם צריך לבא כל יום ויום אל הצדיק, שרק הוא יכול להראות לכל אחד ואחד את חלקו בנצוץ הקדוש, ואת חלקו שבשערות אריך ועתיק ואדם קדמון.

ועל ידי זה כל העולמות עולין מעלה מעלה, מנה"י (מנצח הוד יסוד) לחג"ת (לחסד גבורה תפארת), ומחג"ת לחב"ד (לחכמה בינה דעת), ומחב"ד לכתר עליון שבראש אדם קדמון, כמו שכתוב בפרשת בשלח "מה תצעק אלי" בעתיקא תליא מילתא.

מעלת תורתו וספריו הקדושים

וְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִחַזַק לְבַבְנוּ לַיִלָּךְ עִם חֲדוּשֵׁי תוֹרוֹתָיו הַקְּדוּשׁוֹת לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד לְשֹׁמֵר וּלְעֹשֵׂה וּלְקַיֵּם בְּאַמֶּת כָּל יְמֵינוּ לְעוֹלָם.

הֲלֹא זֶה דְּבַרֵי מִכְּבָר שֶׁהֶעֱקָר לְבָלִי לְהִיּוֹת זָקֵן וַיִּשָּׁן חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁלֹּא לְפָל לְזִקְנָה דְּסִטְרָא אַחְרָא. כִּי כְּבָר הִזְהִירוּנוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל כַּמָּה פְּעָמִים, דְּבַרֵי תוֹרָה אֵל יֵהִי בְּעֵינֵיךָ כִּי שָׁנִים אָלֵא כַּחֲדָשִׁים וְכוּ'. בְּפִרְט חֲדוּשִׁים נוֹרָאִים כָּאֵלוּ הַמִּתְחַדָּשִׁים בְּכָל עֵת וְרָגַע לְמִי שֶׁמִּשִּׁים לֵב אֲלֵיהֶם בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ.

(עלים לתרופה רצ"ט, ש')

ליקוטי מוהר"ן - תורה כ"ד

לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ, כִּי הוּא לְמַעַלָּה מִנְפֶּשׁ רֹחַ נְשָׁמָה:

ב וְדַע שְׂאֵי אֲפָשָׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ אֲפִלּוּ בְּבַחֲיִנַת מְטִי וְלֹא מְטִי, אֲלֵא עַל-יַדֵּי עֲשִׂיַת הַמְצוּוֹת בְּשִׂמְחָה, כִּי עַל יַדֵּי שִׂמְחַת הַמְצוּוֹה נִשְׁלָם הַקְּדוּשָׁה, וּמַעַלָּה חַחֲיוֹת וְהַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּקְלִיפּוֹת, בְּבַחֲיִנַת אַחַד-עָשָׂר סְפָנֵי הַקְּמָרֶת. כִּי הַקְּלִפּוֹת הֵם בְּחִינַת מוֹתְרוֹת, וְהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת, בְּבַחֲיִנַת (מְשֻׁלֵי יָד): כָּל עֲצָב יִהְיֶה מוֹתֵר, וְהֵם תְּקַפָּא דְּדִינָא, בְּבַחֲיִנַת (בְּרֵאשִׁית ו'): וַיִּתְּעַצֵּב אֵל לְבוֹ. וְעַקֵּר הַשִּׂמְחָה הִיא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים

אָמְרוּ לָהּ: אֲמַצְעוּתָא דְּעָלְמָא הֵיכָא, זְקָפָא לְאַצְבָּעֵתָהּ, אָמַר לְהוּ: הָכָא. אָמְרוּ לָהּ: מִי יִימַר. אָמַר: אֵיתוּ אֲשָׁלוּ וּמִוִּשְׁחוּ:

(לְשׁוֹן רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה)

א דַּע, שְׂיֵישׁ אֹר, שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִנְפֶּשִׁין וְרוּחִין וְנִשְׁמָתִין, וְהוּא אֹר אֵין-סוּף, וְאֵף-עַל-פִּי שְׂאִין הַשִּׁכָּל מְשִׁיג אוֹתוֹ, אֵף-עַל-פִּי-כֵן רְדִיפָה דְּמַחְשָׁבָה לְמַרְדָּף אַבְתְּרָהּ, וְעַל יַדֵּי הַרְדִּיפָה, אֵז הַשִּׁכָּל מְשִׁיג אוֹתוֹ בְּבַחֲיִנַת מְטִי וְלֹא מְטִי, כִּי בְּאַמֶּת אֵי אֲפָשָׁר

ד) נְתַתָּה שְׂמֹחָה בְּלִבִּי. וְגִלּוֹת הַשְּׂכִינָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת לֵב שֶׁהוּא שְׂמֹחֲתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, עֵקֶר גְּלוּתָהּ - פְּשַׁעֲצָבוֹת, שֶׁהֵם הַקְּלָפוֹת, גּוֹבְרִים עָלֶיהָ, בְּבְחִינַת: וַיִּתְעַצֵּב אֵל לִבּוֹ. וְזֶה הוּא פְּשִׁיטָאוֹ יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת, כְּתִיב (ישעיה נה): כִּי בְּשֹׂמְחָה תִצְאוּ. וּבְשִׁבִיל זֶה, שְׁעַל-יַדֵּי הַקְּטָרֶת מֵעֲלִין מִהַקְּלָפוֹת חֵיוֹתָם, כְּתִיב בָּהֶם (משלי כז): קְטָרֶת יִשְׂמַח לֵב. נִמְצָא כְּשֶׁעוֹשֶׂה הַמִּצְוָה בְּשֹׂמְחָה, אֲזִי מֵעֵלָה הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא הַמִּצְוָה, שֶׁהִיא שְׂמֹחַת הַלֵּב, מִבֵּין הַקְּלָפוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת מַלְכוּת דְּעֵשִׂיָּה הָעוֹלָה מִן הַקְּלָפוֹת:

ג וּכְשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה אֵיזָה מִצְוָה, יֵשׁ כַּח בְּהַמִּצְוָה לִילֵךְ וּלְעוֹרֵר כָּל הָעוֹלָמוֹת לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, בְּבְחִינַת (שמות י): בְּנַעֲרֵינוּ וּבְזִקְנֵינוּ נֵלֵךְ, בְּצִאֲנֵנוּ וּבְבִקְרָנוּ נֵלֵךְ. וְזֶה בְּחִינַת מַלְכוּת מְלִכֵי שֶׁהֵם נֹצֵחַ הוֹד יְסוֹד, שֶׁהֵם כְּלֵי הַהֲלִיכָה. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים לז): תוֹרַת אֱלֹקֵינוּ בְּלִבּוֹ לֹא תִמְעַד אֲשׁוּרֵינוּ, שֶׁהִיא הוֹלְכַת לְעוֹרֵר. וְזֶה בְּחִינַת (שם סח): הַלִּיכוֹת אֵלַי מְלִכֵי בְּקִדְשׁ - כְּשֶׁמֵּעֲלִין מַלְכוּת לְתוֹךְ הַקְּדֻשָּׁה, הִיא מְלַבֶּשֶׁת אֶת הַלִּיכוֹת אֵלַי, אֶת נֹצֵחַ הוֹד יְסוֹד, לִילֵךְ וּלְעוֹרֵר כָּל הַדְּבָרִים לְעִבּוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ:

ד וְעַל-יַדֵּי הַהֲתַעֲוֹרוֹת, הֵינּוּ עַל-יַדֵּי הַלִּיכָה, נִמְשָׁךְ בְּרָכָה לְכָל הָעוֹלָמוֹת. וְזֶה בְּחִינַת: נֹצֵחַ הוֹד יְסוֹד מְלִבִּישִׁין אֶת חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת, שֶׁהֵם הַיָּדִים, שְׂמֹשֵׁם כָּל הַבְּרָכוֹת. וְזֶה בְּחִינַת (בראשית ל): וַיְבָרֶךְ ה' אֶתְךָ לְרַגְלֶיךָ. נִמְצָא שְׁעוֹלִין הַרְגְּלִין בְּבְחִינַת יָדַיִם, בְּבְחִינַת (שופטים ד): וַתִּלְךְ יָד כְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַלּוֹךְ וְקֹשֶׁה. וְעֵקֶר הַבְּרָכוֹת מִיָּדַיִם, בְּבְחִינַת (ויקרא ט): וַיִּשָּׂא אֶהָרָן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרְכֵם, וְכִמּוֹ שְׂפָתוֹב (בראשית מט): מִיַּדֵּי אֲבִיר יַעֲקֹב, מִשֵּׁם רָעָה אֲבָן יִשְׂרָאֵל:

ה וְעֵקֶר הַבְּרָכָה שֶׁנִּשְׁפָּעִין מִהַיָּדִים, הֵם שֶׁכָּל. וְכִשְׂבָּאִים לְמִטָּה, נַעֲשִׂים לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי רְצוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (תהלים קמה): פוֹתַח אֶת יָדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. כְּכֵן מִי שֶׁהוּא בֹּעַל נִפְשׁ, צָרִיךְ לְכוֹן רְצוֹנוֹ, שִׁימְשִׁיךְ בְּרַפְתִּי שֶׁכָּל בְּבְחִינַת (בראשית מח): שֶׁכָּל אֶת יָדָיו, וּבְבְחִינַת (שמות טז): מִקְדָּשׁ ה' פּוֹנְנֵנוּ יָדֶיךָ. וְזֶה בְּחִינַת חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת שְׂמִלְבִּישִׁין אֶת חֲכָמָה בִּינָה דְּעֵת:

ו וְצָרִיךְ לְהִמְשִׁיךְ אֱמוּנָה לְתוֹךְ בְּרַפְתִּי הַשֶּׁכֶל, כִּי אֵין לְסִמּוּךְ עַל הַשֶּׁכֶל בְּעֵצְמוֹ, כִּידוּעַ. וְזֶה בְּחִינַת (משלי כח): אִישׁ אֱמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת, וּבְחִינַת

(שמות יז): וַיְהִי יָדָיו אֲמוֹנָה, וּבַחֲנִינָת (שמואל-א כד): וְקָמָה בְּיָדָךְ מִמְּלֶכֶת יִשְׂרָאֵל, הִינֵנּוּ שִׁימוּשֵׁיךְ אֲמוֹנָה לְתוֹךְ בְּרַבַּת תִּיָּדִים. וְזָהוּ בַחֲנִינָת (שמואל-א ב): וּבְנִיתִי לוֹ בַּיִת נְאֻמָּן, וְזָה בַחֲנִינָת (תהלים פט): אֲמוֹנָתְךָ בְּקֶהֱל קְרוֹשִׁים; קָדַשׁ זֶה בַחֲנִינָת מַחֲיִן. וְזָה בַחֲנִינָת: מְלָכוֹת דִּיצִירָה נַעֲשֶׂה מִמֶּנָּה חֲכָמָה בִּינָה דַעֲשִׂיָּה:

ז וּבְפָנִימִיּוֹת בְּרַכָּאן, שְׁהוּא דְקוֹת הַבְּרַכָּאן, נִתְבָּרַךְ מֵהֶם הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיֻשָּׁב אֶת הַשֶּׁכֶל, שְׁהוּא בַחֲנִינָת כְּתָר, בַּחֲנִינָת (בראשית כו): וְאַתְּיָה עִמָּךְ וְאַבְרָכְךָ, כְּתָר הוּא לְשׁוֹן הַמִּתְנָה, כְּמוֹ שְׁכַתוֹב (איוב לו): כְּתָר לִי זַעִיר, כִּי כְּשִׁשׁוֹאֲלִין אֶת הָאָדָם אֵיזָהוּ שֶׁכֶל, אוֹמֵר: הַמִּתְנָן עַד שְׁאֲתִישָׁב, וְגַם שָׁם צָרִיךְ אֲמוֹנָה, בְּבַחֲנִינָת אֲמוֹן מִפְּלֵא. וְזָה בַחֲנִינָת שְׁמִפְנִימִיּוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תִּפְאָרֶת, וּמִפְנִימִיּוֹת מְלָכוֹת דִּיצִירָה, נַעֲשֶׂה כְּתָר דַּעֲשִׂיָּה. וְכֵן עוֹלִין הָעוֹלָמוֹת עַד לְמַעְלָה, עַד אֲצִילוֹת לְמַעְלָה לְמַעְלָה. וְזָה (יחזקאל ג): בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ, זֶה בַחֲנִינָת יָדִים; כְּבוֹד ה', זֶה בַחֲנִינָת אֲמוֹנָה; מִמְּקוֹמוֹ, זֶה בַחֲנִינָת כְּתָר:

ח וּכְשֶׁעוֹשֶׂה וּמִתְקַן אֶת הַמְּיֻשָּׁב וְהַמְּסֻדָּר, שְׁהוּא הַכְּתָר, כְּרָאוּי, וְהַמְּחִין רוֹדְפִין לְהַשִּׁיג הָאוֹר אֵינֶן-סוּף, וְהַכְּתָר מְעַכָּב אֶת הַשֶּׁכֶל כְּדִי לְיֻשָּׁב אֶת הַשֶּׁכֶל, וְעַל-יָדֵי הַרְדִּיפָה וְהַמְּעַכָּב, אֲזִי מִכָּה הַמְּחִין בְּהַמְּיֻשָּׁב וְהַמְּסֻדָּר, וְנַעֲשִׂין הִיכְלִין לְאוֹר אֵינֶן-סוּף. וְאַף-עַל-פִּי-כֵן לֹא יָדִיעַ וְלֹא אֲתִידַע, כְּמוֹכָא בְּזָהַר פְּרִישֶׁת נַח (דף סה.): וּמַגּוּ הָאִי פְּרִיָסָא בְּרַדִּיפָה דְהָאִי מַחְשָׁבָה, מְטִי וְלֹא מְטִי. וּפְרִיָסָא, זֶה הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיֻשָּׁב, שְׁהוּא בַחֲנִינָת כְּתָר, שְׁהוּא פְרוּס בֵּין הַנְּאֻצִּלִים לְבֵין הַמְּאֻצִּיל. וְאַתְּעִבִידוּ תִשְׁעַ הִיכְלִין, דְּלֹאוּ אֲנִין נְהוּרִין, וְלֹא רוּחִין, וְלֹא נְשָׁמִתִין, וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּחוּ, וְלֹא מִתְדַבְּקִין, וְלֹא מִתְיַדְעִין. וְדַע, שְׁזָה תְּכָלִית הַיְדִיעָה, כִּי תְּכָלִית הַיְדִיעָה - דְּלֹא יָדַע. וְזָה בַחֲנִינָת (ישעיה נח): וְחֲשָׁבִיעַ כְּצַחְצְחוֹת נִפְשָׁךְ; כִּי אוֹרוֹת אֵלוּ, הֵם הַצַּחְצְחוֹת, שְׁהֵם לְמַעְלָה מִחֲסִפִּירוֹת, אֲשֶׁרֵי מִי שְׁזוֹכָה שִׁירְדָּף מִחְשָׁבְתוֹ לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֵלוּ, אַף-עַל-פִּי שְׁאִין יִכְלֹת בְּיַד הַשֶּׁכֶל לְהַשִּׁיג אוֹתָם, כִּי לֹא מִתְדַבְּקִין וְלֹא יָדִיעִין: וְתִשְׁעָה הִיכְלִין אֵלוּ, נַעֲשִׂין עַל-יָדֵי הַבְּטִישָׁה, שְׁמִבְטִישִׁין הַמְּחִין בְּכְתָר בְּשַׁעַת רְדִיפָה. וְהַמְּחִין הֵם תְּלָת, וְכָל אֶחָד כְּלוֹל מִתְּלָת, כִּי נִכְלָלִין

בשעת רדיפה. ושלש פעמים שלש, הם תשעה, וזהו תשעה היכלין: [זה הענין עמוק עמוק מי ומצאנו, כמוכן לפושפיל, וכאשר רמז לי רבנו זכרוננו לברכה בעצמו גדל עמקות הסוד הנורא הזה שמגיע למעלה למעלה וכו', וכמבאר בהתורה הזאת למעין, וההכרח לבאר הדבר קצת. והוא: כי הפתר הוא המישוב והמסדר את המחין, דהינו הכח שיש בהשכל של אדם לישוב ולסדר את המוח והדעת לבל יחרם לצאת חוץ מן הגבול, זה הכח הוא בחינת פתר כנ"ל. וזה הכח הוא כמו מחצה המפסקת בין המחין ובין האור אין-סוף, כי זה הכח שהוא המישוב והמסדר, הוא מעכב את המחין בעת מרוצתם ורדיפתם לבל יחרסו לעלות אל ה' למעלה ממחצתם, כי המחין רודפין להשיג האור אין-סוף, וזה הכח הנ"ל של השכל שהוא המישוב והמסדר, שהוא בחינת פתר - הוא עומד בפניהם כמו מחצה, ומעכב אותם מרדיפתם כנ"ל. ועל-ידי הרדיפה והמעכב, הינו על-ידי הרדיפה שהמחין רודפין להשיג אור אין-סוף, ועל-ידי כח המעכב, שהוא כח המישוב והמסדר, בחינת פתר כנ"ל, על-ידי שני בחינות אלו, על-ידי-זה מבטשין

ומכין המחין בבחינת המחצה הנ"ל שהוא המישוב והמסדר, ועל-ידי-זה נעשין היכלין לאור אין סוף, דהינו שנעשין בחינת פלים והיכלות ברוחניות עליון, להשיג על ידם בבחינת מטי ולא מטי, אור האין-סוף ברוך הוא. כי אם לא היה המעכב הנ"ל כלל, ולא היה מי שיעכב את המחין מרדיפתם ומרוצתם, היו מתבטלין המחין לגמרי. כי היה האדם מתבטל במציאות, כי אור האין-סוף אי אפשר להשיג. אך על-ידי שני הבחינות, שהם הרדיפה והמעכב, על-ידי-זה נעשין בחינת מחצות והיכלין הנ"ל, שעל ידם משיגים אור האין סוף רק בבחינת מטי ולא מטי. ופרוש "מטי ולא מטי" ידוע למבינים, דהינו שמגיע ואינו מגיע, שרודף ומגיע להשיג ואף-על-פי-כן אינו מגיע ומשיג, שזה נעשה על-ידי הרדיפה והמעכב כנ"ל. ואף-על-פי שנעשין אלו ההיכלין הנ"ל, אף-על-פי-כן לא ידע ולא אתידע, ולית מאן דקומא בהו, ולא מתדבקין ולא ידעין וכו' כנ"ל. כי אי אפשר לציר בשכל השגות אלו ההיכלות הנ"ל, כי הם למעלה מנפשין רוחין ונשמתין, למעלה מכל השכליות, כי הם למעלה מהספירות

וְכוּ'. כַּמְבֹאֵר לְעֵיל בְּלִשׁוֹן רַבְּנוּ ז"ל,
עַיִן שָׁם הֵיטֵב וְתַבִּין, שְׁלֹא הוֹסַפְתִּי
שׁוּם דָּבָר כָּלֵל, כִּי בְּכֹל דְּבָרָיו דְּבָרֵי,
רַק הִזְרַתִּי וּבִאֲרַתִּי הַדְּבָרִים קִצְתָּ לְגַדֵּל
עַצְמְךָ עִמָּקוּתָם עַד אֵין-סוּף. וּבִשְׂבִיל זֶה
נִעְשִׂין תַּשְׁעָה הֵיכְלִין וַיִּקָּא, כִּי הַמַּחֲיִן
הֵם שְׁלֹשׁ, וּמַחְמַת רְדִיפָתָם וְהַפָּאָתָם
בְּהַמְעַכֵּב הַנ"ל הֵם נִכְלָלִין זֶה בְּזֶה,
וְנִעְשָׂה כָּל אֶחָד כָּלֹל מִשְׁלֹשׁ, וְשְׁלֹשׁ
כְּעֵמִים שְׁלֹשׁ הֵם תַּשְׁעָה, וְזֶהוּ בְּחִינַת
תַּשְׁעָה הֵיכְלִין הַנ"ל: אֲשֶׁרֵי מִי שִׁיזְכָּה
לִילֵךְ וּלְעֲלוֹת בְּדֶרֶךְ הַקִּדְּשׁ הַנֶּאֱמָר
בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת, עַד שִׁיזְכָּה לְהַשְׁגוֹת
אֵלָיו:

וְזֶה שֶׁשָּׁאֲלוּ כָּבִי דְּבִי אֶתוֹנָא:
אֲמַצְעוּתָא דְּעֵלְמָא הֵיכָא. זְקָפָא
אֲצַבְעָתָא, אָמַר הָכָא. אָמְרוּ לֵה: מִי
יִימַר, אָמַר לְהוּ: אֵיתוּ אֲשֶׁלִּי וּמוֹשְׁחוּ.
שֶׁשָּׁאֲלוּ אוֹתוֹ: אֵיךְ מוֹשִׁיגִין אֹר אֵין
סוּף, שְׁהוּא אֲמַצְעָא דְּעֵלְמָא, שְׁמַמְנוּ
הַכֵּל שׁוֹאֲבִין חֵיוֹת וְשִׁפְעֵי. זְקָפָא
אֲצַבְעָתָא, זֶה בְּחִינַת בְּרָכוֹת כַּנ"ל,
בְּחִינַת: וַיִּשָּׂא אֶחָרָן אֶת יָדָיו וַיְבָרֶכֶם
כַּנ"ל. הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי הַבְּרָכוֹת מְבַטְשִׁין
הַמַּחֲיִן בְּכֶתֶר, וְנִעְשִׂין הֵיכְלִין כַּנ"ל.
וְאָמְרוּ לֵה מִי יִימַר - מִי הוּא זֶה שִׁיכְנֵם

בְּהֵיכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת, לְמָקוֹם הַקְּלָפוֹת,
לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם הַקְּדֻשָּׁה בְּבְחִינַת קְטָרֶת
כַּנ"ל, וְשְׁעַל-יְדֵי עֲלִיתוֹ יִתְעַלֶּה הַבְּרָכוֹת
כַּנ"ל. וְזֶה מִי יִימַר, לְשׁוֹן תְּמוֹרָה, לְשׁוֹן
(וַיִּקְרָא כו'): אִם הָמַר יִמְרְנוּ. וְהַשִּׁיב
לָהֶם: אֵיתוּ אֲשֶׁלִּי וּמוֹשְׁחוּ, הֵינּוּ עַקֵּר
עֲלִית הַקְּדֻשָּׁה - עַל-יְדֵי הַשְּׂמֻחָה.
וְלְעֲתִיד בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת
בְּשְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב: כִּי בְּשְׂמֻחָה
תֵּצְאוּ, וְאִזּוּ יִכְלוּ הַקְּלָפוֹת לְגַמְרֵי. וְזֶה:
אֵיתוּ אֲשֶׁלִּי, הֵינּוּ עַל יְדֵיכֶם וְעַל
כְּרַחֲכֶם יִתְבַטְּלוּ הַקְּלָפוֹת, כִּי אַתֶּם
בְּעַצְמְכֶם תִּבְיֵאוּ אֶת בֵּית-יִשְׂרָאֵל
מִהַגְּלוּת, הַנִּקְרָאִים אֲשֶׁלִּי, הֵינּוּ הַכֵּל
נִחְלָתוּ. כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (יִשְׁעִיה סו):
וְהִבִּיאוּ אֶת אַחֲיֶיכֶם בֵּית יִשְׂרָאֵל, שְׂכָל
אֶחָד וְאֶחָד מִהַעֲפוּ"ם יִבְיֵאוּ בְּיָדָם אֶת
בֵּית יִשְׂרָאֵל מִהַגְּלוּת, עַל-יְדֵי רַבּוּי
הַשְּׂמֻחָה שִׁיחֶיהָ בָּעֵת הַזֹּאת, כְּמוֹ
שְׂפָתוֹב (תְּהִלִּים קכו): אִזּוּ יִאָּמְרוּ בְּגוֹיִם
הַגְּדִיל ה' לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹה וְכוּ', הֵינּוּ
שְׂמֻחִים. וְעַל-יְדֵי הַשְּׂמֻחָה יִתְבַטְּלוּ
הַקְּלָפוֹת, בְּבְחִינַת (שְׂמוּאֵל-ב ח):
וַיִּמְדָּם בַּחֶבֶל הַשֶּׁכֶב אוֹתָם אֶרְצָה.
וְזֶה: מוֹשְׁחוּ, הֵינּוּ הַמְּדִידָה לְכֹלֹת
אוֹתָם: וְרַמִּיזוּתוֹ הַנּוֹרָאִים וְהַנִּפְלְאִים]:

ליקוטי תפילות - תפילה כ"ד

אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו ומה יפה ירושתנו, אשרינו שזכינו ברחמיך הרבים וחסדיך היקרים לקבל תורתך הקדושה ולקיים מצותיך היקרות, "הנחמדים מזהב ומפז רב". ובכן באתי לשחר לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתחננו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותזכנו שנעשה כל המצות בשמחה גדולה ועצומה מאד, כאשר ראוי לשמח ולשוש ולגיל בך יהוה אלהינו, בכל עת שאנו זוכים לקיים ולעשות איזה מצוה, אשר כל מצוה ומצוה היא אחדותך, ואנו זוכים להתדבק בך ולהכלל בך יהוה אלהינו, על ידי עשיית כל מצוה ומצוה. מה רב טובך אשר עשית עמי, אשר זכיתני להיות מזרע ישראל ולא עשני גוי, ואתה מקים מעפר דל מאשפות תרים אביון כמוני. ואתה מזכה אותי בכל יום ובכל עת לעשות מצות היקרות והחביבות, עזרנו ברחמיך הרבים שימשך עלינו שמחה גדולה ממי שהשמחה במעונו, שנזכה לשמח מאד באמת בעת שאנו זוכים לעשות מצוה, עד שנזכה תמיד לעשות מצות רבות בכל יום ויום, בשמחה גדולה וחדוה רבה ועצומה מאד. ותגן עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, ותשמרני ותצילני מעצבות ומרה שחורה, שלא יעלה ולא יבא ולא יגיע ללבי שום עצבות ומרה שחורה כלל, והסר ממני יגון ואנחה ברחמיך הרבים. ותהיה בעזרי ותושיעני ותזכני לפרש שיחתי לפניך בכל יום ויום, ואת כל אשר עם לבי אשיחה לפניך, ואזכה להתודות בכל יום על כל חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך, ולשוב עליהם באמת בכל לב ונפש בתשובה שלמה, ולבקש ולהתחנן מלפניך מחילה וסליחה וכפרה בלב נשבר ונדכה באמת כרצונך הטוב, ולקבל עלי קבלה חזקה ונכונה באמת שלא אחטא עוד ולא אשוב לאולתי, אם און פעלתי לא אוסיף. ואתה תעורר חסדיך ותמלא עלי רחמים, ותמחל ותסלח לי על כל חטאי ועונותי ופשעי, ותסיר העצבות והדאגות והמרה שחורה ממני, ותעזרני לבא אחר כך לשמחה גדולה ועצומה באמת, באפן שאזכה להיות בשמחה גדולה תמיד. ובפרט בשעת עסק התורה והתפלה ובשעת עשיית כל מצוה ומצוה, אזכה שלא יעלה על לבי שום עצבות ודאגה משום חטא ועון, מפל שפן שלא יעלה על לבי שום דאגה ועצבות מעסקי פרנסה ועניני עולם הזה חס ושלום, רק אסלק אז מדעתי ואשפח אז לגמרי כל מה שעבר עלי, עד אותה השעה שאני זוכה לעסק בתורתך ולעשות איזה מצוה. ואזכה להמשיך עלי שמחה שלמה בשעת עשיית כל מצוה. "שוש אשיש ביהוה תגל נפשי באלהי", עד שאזכה לעשות כל מצוה ומצוה וכל דבר שהוא רצונך, בשמחה שלמה וחדוה רבה באמת כרצונך הטוב. עד שאזכה על ידי עשיית המצות בשמחה, לברר ולהעלות כל נצוצות

הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בֵּין הַקְּלָפוֹת עַל יָדֵי, עַל-יְדֵי עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הַמְּרִבִּים שֶׁחָטָאתִי לְפָנֶיךָ
בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוּל אַחֵר, לְבָרַר כְּלָם עַל-יְדֵי שְׂמֵחַת הַמִּצְוָה בְּסוּד אֶחָד עָשָׂר
סַמְּמֵי הַקְּטָרֶת, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא כָּל הַחַיּוֹת מִן הַקְּלָפוֹת, עַד שִׁיתְּבַטְּלוּ כְּלָם לְגַמְרֵי וַיְהִיו
כְּאִין וּכְאֶפֶס. וְנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת כָּל נְצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה לְשָׁרָשָׁם, לְהַשְׁלִים עַל יָדָם קוֹמַת
הַשְּׂכִינָה. וְתָרַחַם עָלֵינוּ וְתִהְיֶה בְּעִזְרוֹנוּ, שֶׁנִּזְכָּה לְהַעֲלוֹת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת עַל-יְדֵי
עֲשִׂית הַמִּצְוֹת בְּשִׂמְחָה גְּדוּלָּה, וַיִּתְּגַלֶּה מַלְכוּתְךָ עַל כָּל בְּאֵי עוֹלָם, וַיִּקְבְּלוּ כְּלָם אֶת
עוֹל מַלְכוּתְךָ וְתַמְלִיךָ עֲלֵיהֶם מֵהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד:

וּבְכֵן תָּרַחַם עָלֵינוּ אָבִינוּ מִלְּפָנֶינוּ, וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשָׁה וְטָהָרָה, וְתִתֵּן כַּח וּגְבוּרָה בְּכָל
מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁאֵנּוּ זוֹכִין לַעֲשׂוֹת, שֶׁתִּתְעוֹרֵר הַמִּצְוָה וְתִלָּךְ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם,
וְתִתְעוֹרֵר אֶת כְּלָם לְעִבּוּדְךָ וְלִירְאָתְךָ, עַד שִׁיתְעוֹרְרוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם וְכָל אֲשֶׁר
בָּהֶם לְעִבּוּדְךָ בְּאַמֶּת. דּוֹמָם, צוּמָח, חַי, מְדַבֵּר, אֵשׁ, רוּחַ, מַיִם, עֶפֶר. מִן הָאָרֶז אֲשֶׁר
בְּלִבְנוֹן עַד הָאֶזוּב אֲשֶׁר בְּקִיר, מִשְׁלֹשׁוֹל קָטָן שְׁבִיִּם עַד קַרְנֵי רְאֵמִים, “מַלְכֵי אֶרֶץ וְכָל
לְאֻמִּים שָׂרִים וְכָל שׁוֹפְטֵי אֶרֶץ”, גְּדוּלִים וּקְטָנִים, בָּנִים וּבָנוֹת, זְקֵנִים וּנְעָרִים, הָאָרֶץ
וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ, הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם, הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאָם, עוֹלָם
הָעֲשִׂיָּה וְהַיְצִירָה וְהַבְּרִיאָה וְהָאֲצִילוֹת וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם. שְׁפָלִים, גְּלִגְלִים, מְלֻאָכִים,
זִיקִים, חֲשַׁמְלִים, שָׂרְפִים וְאוֹפְנִים, וְחַיּוֹת הַקִּדְשׁ. מִן תְּכֵלֶת נִקְדַּת הַמְּרֻכָּז שֶׁל עוֹלָם
הָעֲשִׂיָּה עַד רֵאשִׁית נִקְדַּת הַבְּרִיאָה שֶׁהוּא תַחֲלַת הָאֲצִילוֹת. בְּכָל־תִּלָּךְ הַמִּצְוָה שֶׁאֵנּוּ
זוֹכִין לַעֲשׂוֹת בְּכָל עֵת, וְתִתְעוֹרֵר וְתִקְיֵץ כְּלָם לְעִבּוּדְךָ בְּאַמֶּת, וַיִּשׁוּבוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת
וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְעוֹרֵר בְּרָכָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, וְתִקְיֵם
מִקְרָא שְׂכֵתוֹב, פּוֹתַח אֶת יְדֶיךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
וְתַמְשִׁיךְ שְׁפַע טוֹבָה וּבְרָכָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת כְּלָם, וַיִּמְיֶנְךָ תִּסְעַדְנִי וְתִסִּיעֵנִי מִן הַשָּׁמַיִם,
וְתִתֵּן בְּלִבִּי שְׂאֲכוֹן אֶת לִבִּי וְדַעְתִּי וְרְצוֹנִי לְהַמְשִׁיךְ עָלַי בְּרַכַּת שְׂכָל מֵאֲתָךְ, שֶׁתִּשְׁפִּיעַ
עָלַי קִדְשָׁתְךָ, וְתַחַנְנֵנִי מֵאֲתָךְ דַּעַה בִּינָה וְהַשְׁכָּל, וְתִזְכְּנֵנִי לְגֵרֵשׁ וּלְבַטֵּל מִמֶּנִּי כָּל מִינֵי
שְׁטוּתִים וּבְלִבּוֹלִים וְעֶרְבוּב הַדַּעַת, רַק אֲזַכָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחִסְדֶּיךָ הָעֲצוּמִים לְשִׁכֹּל
הַקִּדּוּשׁ וְדַעַת שְׁלָם דְּקִדְשָׁה כְּרִצּוֹנְךָ הַטוֹב. וְתִעֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים שֶׁאֲזַכָּה לְאַמוּנָה
שְׁלָמָה בְּאַמֶּת, שְׁלֵא אֶסְמָךְ עַל שְׂכָלִי כִּלְלִי, וְאַפְלוּ בָּעֵת שֶׁתִּסִּיעֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וְתִשְׁפִּיעַ
עָלַי שְׂכָל שְׁלָם וְדַעַת נְכוֹן דְּקִדְשָׁה בְּאַמֶּת, לֹא אֶסְמָךְ עַל הַשְׂכָּל לְבַד, רַק אֲזַכָּה תָּמִיד
לְהַמְשִׁיךְ אֲמוּנָה לְתוֹךְ בְּרַכַּת הַשְׂכָּל. וְכָל מַה שֶׁאֲזַכָּה לְהוֹסִיף חֲכָמָה וְשְׂכָל, אֲזַכָּה
לְהוֹסִיף אֲמוּנָה. וְעַקֵּר תְּבוּנַת שְׂכָלִי יִהְיֶה לְהֶאֱמִין בְּךָ בְּאַמוּנָה שְׁלָמָה, וְאוֹסִיף לְהִתְחַזֵּק
בְּכָל פַּעַם בְּאַמוּנָה חֲזָקָה בְּיוֹתֵר, וְאַזְכָּה תָּמִיד לְהֶאֱמִין בְּךָ וּבְמִצְוֹתֶיךָ הַקִּדּוּשִׁים
וּבְצִדִיקֶיךָ הָאֱמֵתִיִּים, בְּאַמוּנָה שְׁלָמָה בְּאַמֶּת בְּפִשְׁיטוֹת וּבִתְמִימוֹת:

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ בְּרַחֲמִים רַבִּים, בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים. וּתְזַכְּנֵנִי לֵישֵׁב וּלְסַדֵּר אֶת דַּעְתִּי
 הַיָּטֵב, וְתִשְׁפִּיעַ עָלַי קַדְשָׁה וְטְהָרָה וְשִׁפְעַת עֲלִיּוֹנָה מִכֶּתֶר עֲלִיּוֹן, לְמַעַן אֲזַכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה
 לְהַמְשִׁיךְ עָלַי כַּח הַמְסַדֵּר וְהַמְיַשֵּׁב אֶת הַמַּחֲזִין דְּקַדְשָׁה, וְאֲזַכֶּה תָּמִיד לֵישׁוֹב הַדַּעַת הַיָּטֵב
 בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּקַדְשָׁה וּבְטְהָרָה כְּרִצוֹנְךָ הַטּוֹב. מְלֵא רַחֲמִים, קוּמָה בְּעִזְרָתִי
 וְהוֹשִׁיעֵנִי, שְׁלֵא תִרְדֹּף מִחֲשַׁבְתִּי חֵס וְשָׁלוֹם, אַחַר תְּאֹת וְהִרְהוּרִים וּמַחְשְׁבוֹת זְרוֹת
 וְחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, רַק אֲזַכֶּה לְאַחֲזֹת אֶת חֲכָמְתִּי וּבִינָתִי וְדַעְתִּי, לְבִלִּי לְהַנִּיחַ אֶת הַמַּחֲ
 לְחֵשֶׁב כָּלֵל שׁוֹם מִחֲשָׁבָה חִיצוֹנָה כָּלֵל, וְיִהְיֶה מַחֲזִי נָקִי וְזָךְ וְצַח בְּקַדְשָׁה וְטְהָרָה תָּמִיד.
 וְתַעֲזֹרְנִי שְׁאֲזַכֶּה לְעֵלוֹת תָּמִיד מִמַּעַלָּה לְמַעַלָּה וּמִדְּרָגָא לְדְרָגָא עַל־יְדֵי עֲשִׂית מְצוֹתֶיךָ
 הַקְּדוּשִׁים בְּשִׂמְחָה, עַד שְׁאֲזַכֶּה שְׁתִּרְדֹּף מִחֲשַׁבְתִּי תָּמִיד לְהַשִּׁיג אוֹתְךָ בְּקַדְשָׁה וּבְטְהָרָה
 וּבִישׁוּב הַדַּעַת בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי נִפְלְאוֹת פְּלֵאִי פְּלֵאוֹת. וְתוֹשִׁיעֵנִי
 וְתִזְכְּנֵנִי שְׁתִּרְדֹּף מִחֲשַׁבְתִּי תָּמִיד לְהַשִּׁיג הָאוֹר הָאֵין סוּף שֶׁהוּא לְמַעַלָּה מִנִּפְשֵׁי רֹחוּן
 וְנִשְׁמָתִין, וְתִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשִׁי, “אַחַת שְׁאַלְתִּי מֵאַתְּ יְהוָה אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבָתִי בְּבֵית
 יְהוָה כֹּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנַעַם יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ.” וְתִמְשִׁיךְ עָלַי אוֹר קַדְשָׁתְךָ כַּח
 הַמְסַדֵּר וְהַמְיַשֵּׁב אֶת הַמַּחֲזִין שֶׁהוּא כֶּתֶר עֲלִיּוֹן, וְאֲזַכֶּה עַל־יְדֵי־זֶה לְבִלִּי לְצַאת חוּץ מִן
 הַגְּבוּל חֵס וְשָׁלוֹם, רַק אֲזַכֶּה שְׁתִּרְדֹּף מִחֲשַׁבְתִּי לְהַשִּׁיג אוֹר הָאֵין סוּף “בְּרִצוֹא וְשׁוֹב”,
 בְּבַחֲזוֹת “מָטִי וְלֹא מָטִי”, בְּבַחֲזוֹת “רְדִיפָה וּמַעֲכָב”, עַל־יְדֵי כַּח הַמְסַדֵּר וְהַמְיַשֵּׁב אֶת
 הַמַּחֲזִין, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. עַד שְׁאֲזַכֶּה שִׁיעַלָּה וְיִכְלַל שְׁכָלִי בְּתוֹךְ “תִּשְׁעָה הַיִּכְלִין
 עֲלֵאֵין דְּלָאוֹ אֲנוּן נְהוּרִין וְלֹא רֹחוּן וְלֹא נִשְׁמָתִין וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ וְלֹא
 מִתְדַּבְּקִין וְלֹא מִתְדַּעִין”. כִּי אַתָּה יְהוָה לְבַד יְדַעְתָּ עֲצָם רְדִיפַת הַשְּׁתוֹקְקוֹת נִפְשִׁי
 וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי בְּשִׁרְשָׁם הָעֲלִיּוֹן לְהַשִּׁיג הַשְּׁגוֹת אֵלוֹ אֲשֶׁר לְכַף נּוֹצְרָתִי. “צְמָאָה נִפְשִׁי
 לְאַלְהִים לְאַל חַי מְתִי אָבוֹא וְאַרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים. מַה יְדִידוֹת מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת.
 נִכְסְפָה וְגַם כָּלְתָה נִפְשִׁי לְחַצְרוֹת יְהוָה לְבִי וּבְשָׂרֵי יְרֵנְנוּ אֶל אֵל חַי”, אֲבָל עֲוֹנוֹתִי
 הִטּוּ אֵלַי וְחִטָּאתִי הִסְתִּירוּ פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי, כִּי מִחֲשַׁבְתִּי הִיָּתָה רוֹדְפַת אַחַר תְּאֹת רְעוֹת
 וְהִרְהוּרִים רָעִים וּמַחְשְׁבוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, עַד שֶׁפָּגַמְתִּי בְּכָל חֲדָרֵי הַשְּׁכָל וּבְכָל נְתִיבוֹת
 וּשְׁבִילֵי הַדַּעַת, עַד שֶׁהִחֲרַבְתִּי אֶת בֵּית הַחֲכָמָה וּפְרָצְתִי גְּדָרֵי הַתְּבוּנָה וְהִרְסֵתִי אֶת
 הַיִּכְלִי הַדַּעַת, וּפָגַמְתִּי הַרְבֵּה בְּחֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת, וּבְכַח הַמַּעֲכָב וְהַמְסַדֵּר וְהַמְיַשֵּׁב אֶת
 הַשְּׁכָל שֶׁהוּא כֶּתֶר עֲלִיּוֹן, בְּכָלֶם פָּגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד עַל־יְדֵי חֲטָאֵי וְעֲוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי
 הַמְרַבִּים שְׁחֲטָאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי. עַל כֵּן הִנְנִי מִפִּיל תַּחֲנוּתִי
 לְפָנֶיךָ אֲדוֹן הַרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת, שְׁתִּמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי עַל כָּל חֲטָאֵי וְעֲוֹנוֹתִי
 וּפְשָׁעֵי הַמְרַבִּים, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי כְּגֹדֶל נִפְלְאוֹתֶיךָ הַנּוֹרְאוֹת, וְתוֹצִיאֵנִי וְתַעֲלֵנִי מִמְּצוּלוֹת
 יָם, וְתִשׁוּב וְתִתְקַן אֶת שְׁכָלִי, וְתִרְחַם עָלַי וְתַצִּילֵנִי מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת
 חִיצוֹנִיּוֹת, וּמִכָּל מִינֵי הִרְהוּרִים רָעִים, וּמִכָּל מִינֵי רְדִיפַת הַמַּחְשְׁבָה אַחַר תְּאֹת וְעִסְקֵי

הָעוֹלָם הַזֶּה חַס וְשָׁלוֹם, וְתַטְהַרְנִי וְתַקְדְּשֵׁנִי בְּקַדְשֶׁתְךָ הָעֲלִיּוֹנָה. וְתַסִּיר מִמֶּנִּי יְגוֹן
וְאַנְחָה וְתַבְטֵל הָעֲצָבוֹת מִמֶּנִּי בְּכַטּוֹל גְּמוּר, וְתִזְכְּנִי לְשִׂמְחָה שְׁלֵמָה שְׂאוּכָה לַעֲשׂוֹת
מִצְוֹתֶיךָ בְּשִׂמְחָה רַבָּה וְחֻדוּה גְדוֹלָה וְעִצּוּמָה. וְתָשׁוּב וְתִבְנֶה חֲרֻבוֹתַי, וְתַחֲזֹר וְתִבְנֶה
הַיְכָלִי שְׁכָלִי עַל מְכוּנּוֹ, וְאַרְמוֹנֵי דַעְתִּי עַל מִשְׁפָּטוֹ יֵשֵׁב, בְּקַדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה,
בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה. וְאוֹכְפָה לַעֲלוֹת חַיֵּשׁ קָל מְהֵרָה מִמְעַלָּה לְמַעַלָּה וּמִדְּרָגָא לְדְרָגָא,
עַד שְׂאוּכָה בְּרַחֲמֶיךָ לְתַשְׁעָה הַיְכָלִין עַלְאִין הָאֵלוֹ שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ. וְאוֹכְפָה גַם בְּעוֹלָם
הַזֶּה לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, וְאוֹכְפָה לַעֲלוֹת לְכָל הַמְדַרְגּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל הַקַּדְשָׁה,
עַד תְּכַלִּית מְדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה, כָּל מָה שְׂאִפְשֵׁר לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי לַעֲלוֹת וּלְהַשִּׁיג בְּעוֹלָם
הַזֶּה, אֲשֶׁר לְכַף יְרֵדָה הַנְּשֻׁמָּה בְּזֵה הָעוֹלָם מְרוֹם הַמְעַלּוֹת, כְּדֵי שֶׁתִּזְכָּה עַל־יְדֵי מַעֲשֵׂיהָ
הַטּוֹבִים לָשׁוּב וּלְעֲלוֹת לְמִקּוֹר חֲצֻבָּה, לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה בֵּיתֶךָ שְׂאֵת וְיִתֶּר עִזֹּ:

חוּס וְחַמֵּל עָלַי כְּרַחֲמֵי הָאֵב עַל הַבֶּן, וְזַכְּנִי לְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל בְּאַמֶּת, כִּי אַתָּה טוֹב וּמְטִיב
לְכָל וְאַתָּה חַפֵּץ לְהַטִּיב לְבְרִיּוֹתֶיךָ וּלְגַלוֹת לָהֶם אֱלֹהוּתְךָ, אֲשֶׁר זֹאת הִיא תְּכַלִּית
הַטּוֹבָה שֶׁבְּכָל הַטּוֹבוֹת. חוּס וְחַנּוּנִי וְתֵן בְּלִבִּי וְעִזּוֹנִי לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, בְּאַפְּן שְׂאוּכָה
לְשַׁבַּע מִטּוֹבְךָ הָאֱמֵתִי, שְׂאוּכָה לְדַעַת וּלְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּאַמֶּת, וּרְדִיפֵת מִחֲשַׁבְתֵּי תַהֲיָה
תְּמִיד לְהַשִּׁיג אוֹר הָאִין סוּף בְּקַדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה גְדוֹלָה, בְּאַמֶּת וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה, בְּתְכַלִּית
מְדַרְגָּה הָעֲלִיּוֹנָה דְקַדְשָׁה שֶׁבְּכָל הַמְדַרְגּוֹת. וְתַעֲזָרֵר רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וְתַמְהַר וְתַחֲיֵשׁ
לְגַאֲלָנוּ גְּאֵלֵת עוֹלָם, וְתָשׁוּב וְתִבְנֶה חֲרֻבוֹתֵינוּ וְהַרְיִסוֹתֵינוּ, וְתִבְנֶה בֵּית קַדְשֵׁנוּ
וְתַפְאָרְתֵנוּ, וְתַחֲזֹר וְתִבְנֶה וְתַתְקֵן כָּל הַבְּנִינִים וְהַהִיכָלוֹת שֶׁל הַקַּדְשָׁה בְּגִשְׁמִיּוֹת
וּבְרוּחָנִיּוֹת. וְתַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שִׂמְחָה גְדוֹלָה תְּמִיד, וְתַקִּים וְתַעֲלֶה אֶת הַשְּׂכִינָה מְגַלוֹתָהּ
מִבֵּין הַקְּלָפוֹת וְהַסְטָרָא אַחְרָא, וְתוֹצִיא כָּל הַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים מִבֵּינֵיהֶם, וְתַשְׁפִּיל
וְתַכְנִיעַ וְתַכְלֶה וְתַבְטֵל כָּל הַקְּלָפוֹת וְסַטְרִין אוֹחְרָנִין, כְּלָם יִכְרְעוּ וַיִּפְלוּ וְלִכְבוֹד שְׁמֶךָ
יִקָּר יִתְנוּ. וְנִזְכָּה לְצֵאת מְהֵרָה מִן הַגְּלוּת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה, מְגַלוֹת הַגִּשְׁמִי וּמְגַלוֹת
הַרוּחָנִי, וְכָל הָעֲכוּ"ם יִתְבַטְּלוּ אֶל יִשְׂרָאֵל, וַיִּכְיֶרוּ כְּלָם מְעַלֵּת וּקְדֻשַׁת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
הַקְּדוּשִׁים אֲשֶׁר בָּהֶם בְּחֵרֶת. וַיִּקִּים מִקְרָא שְׂכַתוֹב, וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אַחֲיֶיכֶם מְכַל הַגּוֹיִם
מִנְחָה לַיהוָה בְּסוּסִים וּבְכָרֵב וּבְצַבִּים וּבְפָרְדִּים וּבְכַרְפָּרוֹת עַל הַר קָדְשֵׁי יְרוּשָׁלַיִם אָמַר
יְהוָה כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה בְּכָלִי טְהוֹר בֵּית יְהוָה. וְתַתְּגַדֵּל הַשִּׂמְחָה
בְּכָל הָעוֹלָם כְּמוֹ שְׂכַתוֹב, אֲזִי יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי הַגְּדִיל יְהוָה
לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵינּוּ שְׂמֵחִים. וַיִּקִּים מִקְרָא שְׂכַתוֹב, כִּי בְשִׂמְחָה תִצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תִּבְלֹן
הַהָרִים וְהַגְּבְעוֹת יִפְצְחוּ לְפָנֶיכֶם רְנָה וְכָל עֲצֵי הַשָּׁדָה יִמְחֲאוּ כָף. וְנֹאמַר, כִּי נַחַם יְהוָה
צִיּוֹן נַחַם כָּל חֲרֻבוֹתֶיהָ וַיִּשֶׁם מִדְּבָרָה כְּעֵדֶן וְעַרְבָתָהּ כְּגֵן יְהוָה שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִמְצָא בָּהּ
תּוֹדָה וְקוֹל זְמֶרָה:

קיצור ליקוטי מוהר"ן - תורה כ"ד

"וקטרת ישמח לב" (משלי כ"ז). על כן צריך לומר קטרת בכונה גדולה פי עקר עלית כל ניצוצי הקדשה מעמקי הקלפות היא על-ידי קטרת ועל-ידי-זה זוכין לשמחה כנ"ל :

ה וכשאדם עושה איזה מצוה יש כח בהמצוה לילך ולעורר כל העולמות לעבודת השם יתברך. ועל-ידי-זה נמשך ברכה לכל העולמות ועקר הברכה שנשפע מלמעלה היא שכל וכשבא למטה נעשה לכל אחד ואחד כפי רצונו. בכך מי שהוא בעל נפש צריך לכוון רצונו שימשיך ברפת השכל. וצריך להמשיך אמונה לתוך ברכת השכל כי אין לסמוך על השכל בעצמו כידוע :

ו ובפנימיות הברכות שנמשכין על-ידי המצוות נתברך מהם כח המישיב והמסדר את המחין. הינו בחינת פתח לשון המתנה כמו שכתוב: "פתח לי זעיר" (איוב ל"ו ב), כי כששואלין את האדם איזה שכל, אומר המתן עד שאתישב. וגם שם צריך אמונה :

ז וכח הנה בחינת פתח הוא עומד בפני המחין כמו מחצה ומעבב אותם מרדיפתם. כי המחין רודפין להשיג אור האין-סוף ברוך-הוא וזה הכח שהוא המישיב והמסדר מפסיק בין המחין ובין אור האין-סוף. ועל-ידי הרדיפה והמעבב על-ידי שתי בחינות אלו על-

א דע שיש אור שהוא למעלה מנפשו ורוחין ונשמתין והוא אור אין סוף ברוך הוא. ואף-על-פי שאין השכל משיג אותו אף-על-פי-כן רדיפה דמחשבה למרדף אבתריה. ועל-ידי עשית המצוות בשמחה זוכין להשיג אותו על-ידי הרדיפה והמעבב בבחינת מטי ולא מטי. ונעשין תשעה היכלין דלאו אנון נהורין ולא רוחין ולא נשמתין ולית מאן דקימא בהו ולא מתדבקין ולא מתידעין. אשרי מי שזוכה שירדוף מחשבתו להשיג השגות אלו אף-על-פי שאין יכולת ביד השכל להשיג אותם כי לא מתדבקין ולא ידיעין. והשגה זאת היא תכלית הכל בבחינת תכלית הידיעה שלא גדע :

ב ועל-ידי שמחת המצוות נשלם הקדשה ומעלה החיות והקדשה שבקלפות. ועל כן כשעושין המצוות בשמחה מעלה השכינה מבין הקלפות :

ג וצריך להתרחק מעצבות מאד מאד כי הקלפות הם בחינת עצבות והם תקפא דדינא. וכשהעצבות מתגברת היא בחינת גלות השכינה שהיא שמחתן של ישראל כמו שכתוב: "אם הבנים שמחה" (תהלים קי"ג ט). ועקר בטול הקלפות ועלית הקדשה היא על-ידי שמחה הנ"ל :

ד ועל-ידי קטרת מעלין מהקלפות חיותם וזוכין לשמחה כמו שכתוב:

ידי-זה מבטשין ומכין המחין בבחינת המחצה הנ"ל שהוא המיזב והמסדר כשעושה ומתקן אותו שהוא הכתר בראוי. ועל-ידי-זה נעשין תשעה היכלין שעל ידם משיגין אור האין-סוף בבחינת מטי ולא מטי דהינו שמגיע ואינו מגיע שרודף ומגיע להשיג ואף-על-פי-כן אינו מגיע ומשיג. ותשעה היכלין נעשין על-ידי שנכללין המחין זה בזה מחמת רדיפתם והכאתם בהמעכב הנ"ל. כי המחין הם שלשה ונעשה כל אחד כלול משלשה, וג' פעמים שלשה הם תשעה היכלין הנ"ל.

וכל זה זוכין על-ידי עשית המצוה בשמחה כנ"ל:

ח ועקר עלית הקדשה היא על-ידי שמחה ולעתיד לבוא יתבטלו הקלפות לגמרי על-ידי רבוי השמחה. וישראל יצאו מהגלות בשמחה כמו שכתוב: "כי בשמחה תצאו" (ישעיה נ"ה יב) ועל-ידי העכו"ם ועל כרחם יתבטלו הקלפות. כי העכו"ם בעצמם ובידם יביאו את בית ישראל מהגלות על-ידי רבוי השמחה כמו שכתוב: "אז יאמרו בגוים וגו' היינו שמחים" (תהלים קכ"ו ב-ג) במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון:

חיי מוהר"ן

יח. מאמר אמצעותא דעלמא סימן כ"ד נאמר בקיץ תקס"ג בסעדת ליל שבת. ואמר אותו ביראה גדולה ובהתלהבות עצום ונשגב כל-כף עד שלא יכלו השומעים להבין כלל מה הוא אומר, רק נכתב אחר-כך בכתובת ידו ובלשונו הקדושה:

זמן הקהלה והקבוץ בקביעות על-פי דעתו היה יש פעמים בשנה, ובתחלה הקפיד קצת ואמר שאנו עושים לעצמנו שבתים. הינו כי הוא בעצמו עשה וקבע לנו שבתים לבוא אז אצלו ועכשיו עשינו לעצמנו שבת על קבוץ.

ואחר-כך אמר אני הייתי רוצה לעשות איזה ענין אודות הגזרות שקורין פונקטין שנשמע בעולם שרוצים לגזור על ישראל חס ושלום, הינו שהיה רוצה לעסק להמתיקם ולבטלם. אף כשאני בעצמי מה אני, כי אני בעצמי איש פשוט, על-כן נתקבצו העולם פתאום כדי שאוכל לעשות מה שאני צריך לעשות בזה.

ו. סימן ט"ז רבי יוחנן משתעי. זאת התורה אמר בשבת בשחרית באמצע הקיץ תקס"ג.

ואז נתקבצו אליו פתאם על אותה השבת, כי לא היה אז זמן קבוץ כלל (כמבאר במקום אחר (לקמן קכו) שעקר

וְאָמַר אֲזַי עֲנִין הַנִּדְפָס בְּסִימָן קס"ו
שְׁאֵצֶל אֱלִישֶׁע כְּתִיב פַּעַם אַחַת אֱלִישֶׁע
סֹתָם, וּפַעַם אַחַת אִישׁ אֱלָקִים. וְאִיתָא
(זוּהַר שְׁמוֹת מַד.) שְׁכֻשְׁהִיהָ בְּעֲצָמוֹ נִקְרָא
אֱלִישֶׁע סֹתָם, וּכְשֶׁהָיוּ בְּנֵי הַנְּבִיאִים
אֶצְלוֹ נִקְרָא אִישׁ אֱלָקִים.

וְאָמַר אֲזַי תּוֹרָה שְׁתֵּי פְעָמִים. בְּלֵיל שַׁבָּת
אָמַר הַתּוֹרָה (סִימָן כַּד חֶלֶק א) אֲמַצְעוֹתָא דְעֵלְמָא הֵיכָא, שְׁמַדְבְּרַת שָׁם
מִתְשַׁעָה הֵיכְלִין דְּלֹא אֶתְדַבְּקִין וְלֹא
אֶתִידְעִין וְלֵית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ וְכוּ',
וּבְבִקְרָא בְּסַעֲדַת שְׁחַרִית אָמַר הַתּוֹרָה
הַנ"ל שְׁהִיא רַבִּי יוֹחָנָן מִשְׁתַּעֵי וְכוּ'.
וְדַמְיָא עֵינָה כְּתָרִי סִהְרָא וְאָמַר אֲזַי שְׁיִישׁ
שְׁבָעִים אַמּוֹת, וְהֵם כְּלוּלִים בְּעֵשׂוֹ
וְיִשְׁמַעְעָל. שְׁזַה כְּלוּל מִשְׁלָשִׁים וְחַמֵּשׁ
אַמּוֹת, וְזַה כְּלוּל מִשְׁלָשִׁים וְחַמֵּשׁ אַמּוֹת.
וְלַעֲתִיד יִכְבְּשׁוּ אוֹתָן שְׁנֵי מְשִׁיחִין מְשִׁיחַ
בֶּן יוֹסֵף וּמְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד, וְיֵישׁ צַדִּיק אֶחָד
שֶׁהוּא כְּלוּל מִתְרִין מְשִׁיחִין יַחְדָּיו.

עוֹד אָמַר אֲזַי כַּמָּה דְּבָרִים יוֹתֵר מִמָּה
שְׁנַדְפְּסוּ, וְאֲזַי נִשְׁבַּר הַשְּׁלַחַן מֵרַב הָעוֹלָם
שְׁדַחְקוּ עֲצָמָן עֲלָיו. וְהַקְפִּיד וְאָמַר וְכִי
גוֹיִים יוֹשְׁבִים אֶצְלֵי עַל הַשְּׁלַחַן, וְכִי
עֲכָשׁוּ יָמוֹת הַמְּשִׁיחַ שְׁיִתְקַרְבוּ גוֹיִים
לְצַדִּיקִים כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (יִשְׁעִיָה ב):
"וְנָהְרוּ אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם". וְזַה הַפְּסוּקָה
שֶׁיֵּךְ לְהַתּוֹרָה רַבִּי יוֹחָנָן מִשְׁתַּעֵי הַנ"ל
עֵין שָׁם כִּי כָּף הָיָה דְרָכּוֹ שְׁכַל שְׁיִחְתּוֹ
הָיָה שֶׁיֵּךְ לְהַתּוֹרָה שְׁעַסֵּק בָּהּ אֲזַי כְּמַבְאָר
בְּמָקוֹם אַחֵר (לְקַמָּן קכּו, רמג).

וּבְאוֹתָהּ הַשָּׁנָה עָסַק הַרְבֵּה מְאֹד בְּעֲנִין
הַפּוֹנְקָטִין, וְהַצְטַעַר עֲלֵיהֶם הַרְבֵּה מְאֹד,
וְאָמַר כִּי לֹא דָבָר רַק הוּא, וְהַקְפִּיד
מְאֹד עַל הָאוֹמְרִים שְׁבוּדָאֵי לֹא יִתְקִימוּ
הַפּוֹנְקָטִין, כִּי אֵיךְ אֶפְשָׁר שְׁהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ
יַעֲשֶׂה חֵס וְשְׁלוֹם זֹאת לְיִשְׂרָאֵל. וְהוּא
זְכוּרָנוּ לְבָרְכָה אָמַר כַּמָּה פְעָמִים שֶׁהוּא
שְׁטוּת, כִּי הֵלֵא מְצִינוּ שְׁכַבְרָה הָיָה כַּמָּה
גְּזוּרוֹת קְשׁוֹת עַל יִשְׂרָאֵל רַחֲמָנָא לְצַלְן
מִעַתָּה.

וְעוֹד דְּבַר מְזַה הַרְבֵּה שְׁצָרִיכִין לְהַתְפַּחַד
מְאֹד מְאֹלוֹ הַגְּזוּרוֹת הַנִּשְׁמָעִים רַחֲמָנָא
לְצַלְן, וְשִׁלָּא לְהַחֲזִיק אוֹתָם לְדָבָר קָל,
רַק צָרִיכִין לְהַעֲתִיר וּלְהַתְפַּלֵּל וּלְצַעֵק
וּלְהַתְחַנֵּן הַרְבֵּה הַרְבֵּה לְפָנֵי הַשָּׁם
יִתְבָּרַךְ, אוֹלַי יַעֲתֵר ה' שְׁנוֹזְפָה לְבַטְלָם,
כִּי בּוּדָאֵי תְפִלָּה וְצַעֲקָה מוֹעִיל תָּמִיד.

וְעֵין בְּהַשְׁיִיחָה (לְקַמָּן קטז) הַשְׁיִיכָה
לְהַתּוֹרָה לְשִׁמְשׁ שָׁם אֶהֱל בְּהֵם, שָׁם
מְבֹאָר עוֹד כַּמָּה וְכַמָּה הָיָה מִתְיַגַּע אֲזַי
בְּעֵתִים הֶלְלוּ עַל אוֹדוֹת הַפּוֹנְקָטִין
שְׁנִשְׁמָעוּ אֲזַי, וְהֵן הֵן הַגְּזוּרוֹת שְׁיִצְאוּ
בְּיָמֵינוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים שֶׁשְׁעֵשְׂרָה
שָׁנָה אַחֵר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, וּבְזִכּוֹת תְּפִלָּתוֹ
נִתְעַכְּבוּ עַד הַנְּהָ. וְהֵלּוֹאֵי הָיוּ צִיִּתִּים
אוֹתוֹ לְהַרְעִישׁ אֶרֶץ וּמְלוֹאָה מִקִּדָּם
לְעַסֵּק הַרְבֵּה בְּתַפְלוֹת וְצַעֲקוֹת לְהַשָּׁם
יִתְבָּרַךְ כְּרָצוֹנוֹ בּוּדָאֵי הָיוּ מִתְבַּטְּלִין
לְגַמְרֵי:

ליקוטי הלכות

בליקוטי הלכות יש שלושה הלכות גדולות ונפלאות על התורה
הלכות נפילת אפים הלכה ד'. הלכות הודאה הלכה ו'. הלכות אישות הלכה ד'
מי שיזכה לראות הלכות אלו בפנים ולהתפלל עליהם, וכפרט ידוע דיבורים
מאנ"ש ז"ל ויבדלחט"א מורינו הרב שליט"א בגדולת הלכה הודאה ו'.
וכאן העתקנו סעיפים מסויימים כפי אשר יכיל הקונטרס.

הלכות נפילת אפים הלכה ד'

א. וזה בחינת נפילת אפים שאז הוא
תכלית היחוד והזווג העליון, כמוכא
בכונות התפלה, כי כל הבחינות הנ"ל
המבארין בהתורה הנ"ל, דהינו שמלכות
עולה מן הקלפות ומלכות מלביש ועולה
לבחינת נה"י [נצח הוד יסוד], ונה"י
לחג"ת [חכמה גבורה תפארת], וחג"ת
לחב"ד [חכמה בינה דעת] וכו' כל זה הוא
כונת סדר התפלה שאומרים מתחלה
קרבות וקטרת, ואחר כך פסוקי דזמרה,
ואחר כך ברכת קריאת שמע, ואחר כך
התפלה שמונה עשרה וכו' שעל-ידי כל
זה עולין העולמות בבחינות המבארין
בתורה הנ"ל שמלכות עולה מן הקלפות
ומלכות מלביש נה"י וכו' וכו', כמבאר
היטב בכונות. ורבונו זכרונו לברכה גלה
ובאר שכל סוד עלית העולמות בבחינה
הנ"ל נעשין על-ידי עשיית המצוה בשמחה
כנ"ל. נמצא שעשיית המצוה בשמחה
ובחינת סדר התפלה הם בחינה אחת שעל
ידם עולין העולמות בבחינה הנ"ל

ובו יתבאר ענין פורים ופסח וארבע פרשיות:
על-פי התורה 'אמצעותא דעלמא היכא וכו'
בסימן כד בליקוטי חלק א עין שם כל התורה
מראשה לסופה:

והכלל שעל-ידי עשיית המצוה בשמחה
זוכין להעלות השכינה מהגלות ולעלות
מדרגא לדרגא ומעולם לעולם עד שזוכין
לעלות למעלה למעלה עד שזוכין להשיג
אור האין סוף בחינת מטי ולא מטי שהוא
למעלה מנפש רוח נשמה למעלה
מהספירות וכו', עין שם כל זה היטב מה
שכתב שם שמפנימיות הברכאן שהם דקות
הברכאן נתברך המסדר והמישב את המחין
שהוא בחינת הפתר שהוא הבחינה המעכב
והמסדר את המחין לבל יהרסו לעלות אל
ה' וכו' שעל-ידי בחינת הרדיפה והמעכב
על-ידי זה נעשין בחינת התשעה היכלין
שעל ידם משיגין אור האין סוף בבחינת
מטי ולא מטי וכו', עין שם כל זה היטב:

יֵרָא מֵהַבֵּיט אֶל הָאֱלֹקִים שְׂבַחֲנָה זֹאת
נִמְשַׁכֶּת מִבְּחִינַת הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיָשֵׁב שְׁנַתְּבָרָךְ
מִפְּנִימִיּוֹת הַבְּרַכָּאִין וְכוּ' כַּנ"ל שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַפְּתָר כַּנ"ל וּמִבְּחִינַת זֹאת יֵשׁ כַּח
בְּהַמְּחִין לְעַכְבַּ אֶת הַמְּחִין מְרַדִּיפְתָּן וְכוּ'
כַּנ"ל שְׁזָהוּ בְּחִינַת נְפִילַת אַפִּים בְּחִינַת
וַיִּסְתַּר מִשֶּׁה פָּנָיו בְּחִינַת הַכַּח הַמְּעַכֵּב
הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיָשֵׁב אֶת הַמְּחִין כַּנ"ל שְׁעַל-יַדֵּי
זֶה דִּיקָא מְשִׁיגִין אֹר הָאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא
כַּנ"ל:

ב. וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לֹמַר וְדוּי עַל חֲטָאֵינוּ
קֹדָם נְפִילַת אַפִּים. זֶה סוּד מַה שְׂכַתְּבָר
רַבְּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבְרַכָּה שֵׁם בְּהַתּוֹרָה הַנ"ל עַל
מַה שְׁשָׂאֵלוּ סְבִי דְּבִי אֲתוּנָא מִי יֵימַר
וּפְרַשׁ שֵׁם, מִי יָכוֹל לְכַנֵּס לְהִיכְלִי
הַתְּמוּרוֹת לְהַעֲלוֹת הַקְּדוּשָׁה וְהַשְׂמִיחָה מִשֵּׁם
כְּדֵי שְׁעַל-יַדֵּי זֶה תַּעֲלֶה הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת
וְתַעֲלֶה בְּכָל עֲלִיּוֹת הַנ"ל עַד שְׁיִזְכָּה
לְהַשִּׁיג אֲמָצְעוּתָא דְּעֵלְמָא שֶׁהוּא בְּחִינַת
אֹר אִין סוּף, עֵינִן שֵׁם וְזֶה בְּחִינַת וְדוּי עַל
הַחֲטָאִים שְׂאוּמְרִים קֹדָם נְשִׂיאת אַפִּים שְׂאֹז
הוּא תְּכֻלִּית הַיְחוּד שְׁנִכְלָלִין בְּאִין סוּף
בְּבְּחִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי וְכוּ' כַּנ"ל, כִּי אִי
אֲפָשָׁר לְהַשִּׁיג זֶה הָאֹר בְּחִינַת אֹר אִין
סוּף כִּי אִם עַל-יַדֵּי שְׂמַעְלִין כָּל נִיצוּצוֹת
הַקְּדוּשָׁה מִעֲמֻקֵּי הַקְּלָפוֹת שְׁזָהוּ בְּחִינַת
עֲלִיַת הַשְּׂכִינָה מֵהַגְּלוּת כַּנ"ל וְלִזְה צְרִיכִין
וְדוּי דְּבָרִים, כִּי עַל-יַדֵּי כָּל הַחֲטָאִים
נוֹפְלִין נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה בֵּין הַקְּלָפוֹת שְׁזָהוּ
עַקֵּר פְּגָם שֶׁל כָּל הַחֲטָאִים שְׂבַעְעוּלָם כִּידוּע
וְעַקֵּר הַפְּגָם הוּא מַה שְׂמַתְגַּבֵּר חַס וְשְׁלוֹם
הַעֲצָבוֹת עַל-יַדֵּי הַחֲטָאִים בְּבְּחִינַת (תְּהִלִּים
לח) אֲדָאג מַחֲטָאֵתִי, בְּחִינַת (בְּרַאשִׁית ו)

הַמְּבַאֲרִין בְּתוֹרָה הַנ"ל שֶׁהֵם סוּד כְּוֹנוֹת
סוּד הַתְּפִלָּה כַּנ"ל עַד שְׁזוֹכִין עַל-יַדֵּי זֶה
לְעֵלוֹת עַד הַפְּתָר לְבָרָךְ וְלִתְקֹן בְּחִינַת
הַמְּסֻדָּר וְהַמְּיָשֵׁב אֶת הַמְּחִין שְׁעַל-יַדֵּי זֶה
זוֹכִין לְהַשִּׁיג אֹר הָאִין סוּף בְּבְּחִינַת מְטִי
וְלֹא מְטִי שְׁעַל-יַדֵּי זֶה נַעֲשִׂין בְּחִינַת
הַתְּשֻׁעָה הִיכְלִין הַנ"ל כַּנ"ל וְזָהוּ בְּחִינַת
נְפִילַת אַפִּים אַחַר גְּמַר הַתְּפִלָּה, כִּי אַחַר
גְּמַר הַתְּפִלָּה אֹז כְּבָר נִגְמְרוּ עֲלִיַת כָּל
הַעוֹלָמוֹת לְמַעְלָה עַד אֲצִילוֹת לְמַעְלָה
לְמַעְלָה כְּמוֹבָא בְּכְוֹנוֹת. וְאֹז צְרִיכִין
לְהַכְּלִל בְּאֹר הָאִין סוּף שְׁזָהוּ עַקֵּר סוּד
הַיְחוּד וְהַזְּוּג שְׂנַעֲשֶׂה בְּגַמַר הַתְּפִלָּה, כִּי
עַקֵּר בְּחִינַת הַיְחוּד וְהַזְּוּג הוּא הַתְּחַבְּרוֹת
עֲלְמָא תְּתָאָה בְּעֵלְמָא, כְּמוֹבָן בְּזָהַר בְּכַמָּה
מְקוֹמוֹת וּבְפֶרֶט בְּפֶרֶשֶׁת וַיִּגַּשׁ עַל-פְּסוּק כִּי
הִנֵּה הַמְּלָכִים נוֹעְדוּ וְכוּ', עֵינִן שֵׁם הִינוּ
כְּשֶׁהַנְּפֵשׁ מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת עֲלְמָא
תְּתָאָה נִגְדָא אֹר אִין סוּף בְּרוּךְ הוּא
כְּשְׁזוֹכָה לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּאֹר הָאִין סוּף
בְּבְּחִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי, זֶהוּ בְּחִינַת תְּכֻלִּית
הַיְחוּד וְהַזְּוּג שֶׁל עוֹלָמוֹת עֲלִיּוֹנִים וְזֶה אִי
אֲפָשָׁר כִּי אִם עַל-יַדֵּי תְּקוּן הַמְּסֻדָּר
וְהַמְּיָשֵׁב אֶת הַמְּחִין שֶׁהוּא בְּחִינַת פְּתָר
כַּנ"ל שְׁעַל-יַדֵּי בְּחִינַת זֹו נִמְשָׁךְ בְּחִינַת
מְעַכֵּב אֶל הַמְּחִין לְבַל יִהְרָסוּ הַגְּבוּל וְעַל-
יַדֵּי שְׁנֵי בְּחִינַת אֵלוּ דִּיקָא, דְּהִינוּ הֶרְדִּיפָה
וְהַמְּעַכֵּב עַל-יַדֵּי זֶה דִּיקָא נַעֲשִׂין הַהִיכְלִין
הַנ"ל שְׁעַל יָדָם מְשִׁיגִין אֹר הָאִין סוּף
בְּבְּחִינַת מְטִי וְלֹא מְטִי שְׁזָהוּ עַקֵּר בְּחִינַת
הַיְחוּד כַּנ"ל וְזֶה בְּחִינַת נְפִילַת אַפִּים שְׂאֹז
הוּא עַקֵּר בְּחִינַת הַיְחוּד וְהַזְּוּג כְּמִבְּאָר
בְּכְוֹנוֹת כַּנ"ל וְעַל-כֵּן צְרִיכִין אֹז לְפַל עַל
פָּנָיו, שְׁזָהוּ בְּחִינַת וַיִּסְתַּר מִשֶּׁה פָּנָיו כִּי

ויתעצב אל לבו, כי השכינה שהיא כלליות הקדושה היא שמחתן של ישראל והקלפות שפנגד הקדושה הם בחינת עצבות תוקפא דדינא, כמבאר בהתורה הנ"ל ועל-ידי החטאים גורמים חס ושלום, שניצוצי הקדושה בחינת ניצוצי השמחה לשמח בהשם יתברך לשמח בשמחת אחדותו יתברך אלו ניצוצות השמחה הם בחינת ניצוצי הקדושה שנופלים בין הקלפות שהם בחינת עצבות, כי השמחה היא הקדושה הנ"ל ואזי העצבות והמרה שחורה מתגבר חס ושלום ואינם מניחים לישראל לשמח. וזה עקר גלות השכינה עקר פגם כל החטאים שבעולם. ועל-כן אחר התפלה שצריכין לכלל באור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי כנ"ל, שזה אי אפשר כי אם על-ידי שמחה כנ"ל ומחמת שעכשיו בגלות, השכינה שהוא בחינת השמחה בגלות, על-כן אי אפשר לזכות לשמחה כדי להשיג אור האין סוף כנ"ל כי אם על-ידי שיורדין לעמקי הקלפות להעלות ניצוצי השמחה שהם ניצוצי הקדושה להעלותם מעמקי הקלפות שעל-ידי השמחה הזאת עולין מעולם לעולם וכו' עד שמיגיגין אור האין סוף בבחינת הנ"ל ועל-כן צריכין ודוי דברים אז, כי על-ידי הודוי שמתודין על החטאים על-ידי זה מתפריין החטאים, כמו שכתוב (משלי כח), ומודה ועזב ירחם, כי על-ידי הודוי מעלין כל הניצוצות שנפלו על-ידי החטאים ואז כשעולין ניצוצות הקדושה על-ידי מחילת עונות שזוכין על-ידי הודוי אזי עולה השמחה מהגלות שהוא

עקר הקדושה כנ"ל ועל-ידי שמחה זאת זוכין להכלל באור האין סוף להשיגו בבחינת מטי ולא מטי כל אחד לפי בחינתו וזהו בעצמו בחינת נפילת אפים שמבאר בפונות שאז מפילין את עצמם למטה למטה לסטרא דמותא כדי להעלות הקדושה משם ואז נעשה תכלית היחוד, עין שם, הינו כנ"ל, כי הא בהא תליא, כי אי אפשר להשיג ולהגיע לבחינת תכלית היחוד שהוא בחינת השגת אור האין סוף בבחינה הנ"ל כי אם על-ידי שמחה שזוכין על-ידי שיורדין לעמקי הקלפות להעלות הקדושה שהוא השמחה משם כנ"ל שזהו בחינת מי ימר הנאמר בהתורה הנ"ל:

ואף-על-פי שכבר העלינו ובררנו את הקדושה מעמקי הקלפות על-ידי אמירת קטרת וקרבנות בבחינת (משלי כז) קטרת ישמח לב, כי על-ידי קטרת עולה הקדושה שהיא השמחה מהקלפות, כמבאר בהתורה הנ"ל אף-על-פי-כן עתה אחר גמר התפלה קדם שזוכין לתכלית היחוד להשיג אור האין סוף בבחינה הנ"ל צריכין לחזר ולירד להעלות הקדושה מעמקי הקלפות שזהו בחינת ודוי דברים בחינת נפילת אפים כנ"ל, כי מתחלה בררנו הקדושה והשמחה בשביל עלית העולמות כדי שנוכל לעלות מעולם לעולם כדי שנוזכה להשיג המחין הקדושים כדי שנוזכה לרדף להשיג אור האין סוף שכל זה אנו עוסקין לעשות על-ידי עבודתנו מתחלת סדר התפלה עד סוף שעל-ידי שעולין מעשיה ליצירה ומיצירה

לְבַרְיָאָה וְכוּ' וּמַלְכוּת מַלְבִּישׁ נַה"י וְנַה"י
מַלְבִּישׁ חַג"ת וְכוּ' וְכוּ' אָבֵל עֲכָשְׁיו שְׁכָבֵר
זְכִינוּ לְהַמְחִין, אָבֵל הָעֵקֶר מַה שְׁצָרִיכִין
עֲכָשְׁיו הוּא לְתַקֵּן בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת אֶת
הַמְסֻדֵר וְהַמְיֻשָּׁב אֶת הַמְחִין, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת
הַמְעַכָּב הַנ"ל וּבְשִׁבִיל זֶה צָרִיכִין שְׂמֻחָה
יִתְרָה וְצָרִיכִין לְחַזֵּר וְלִירֵד לְעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת
לְבַרֵּר הַקְּדוּשָׁה מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת עַל – יְדֵי
וְדוּי דְּבָרִים וּנְפִילַת אַפִּים שְׂמִפְּיָלִין עֲצָמָן
לְמָטָה כְּדֵי שְׁנֹזְכָה לְהַעֲלוֹת הַשְּׂמֻחָה מֵעַמְקֵי
עַמְקֵי הַקְּלָפוֹת כְּדֵי שְׂיִתְבָּרֵךְ וַיִּשְׁלַם
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת הַמְסֻדֵר וְהַמְיֻשָּׁב כְּדֵי
שְׁנֹזְכָה לְהַשִּׁיג אֹרֶךְ הַיּוֹם הַזֶּה בְּבְחִינַת מְטִי
וְלֹא מְטִי, כִּי עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַהִשְׁגָּה הוּא
עַל – יְדֵי כַח הַמְסֻדֵר וְהַמְיֻשָּׁב הַנ"ל שֶׁהוּא
בְּחִינַת כְּתָר שְׁגִבּוּהַ מִן הַכֹּל שְׁעַל – יְדֵי זֶה
דִּיקָא מְשִׁיגִין אֹרֶךְ הַיּוֹם הַזֶּה עַל – יְדֵי
הַרְדִּיפָה וְהַמְעַכָּב דִּיקָא כַּנ"ל, כִּי עֵקֶר
תַּקּוּן הַמְסֻדֵר וְהַמְיֻשָּׁב הוּא עַל – יְדֵי
הַשְּׂמֻחָה, כִּי הַמְסֻדֵר וְהַמְיֻשָּׁב הוּא בְּחִינַת
כְּתָר שְׁשֵׁם מְקוֹר הַשְּׂמֻחָה בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה
לֵה) וְשְׂמַחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, עַל רֵאשִׁים
דִּיקָא זֶה בְּחִינַת כְּתָר שֶׁהוּא לְמַעְלָה
מִהָרֵאשׁ שֶׁהוּא בְּחִינַת הַמְחִין כִּי הַשְּׂמֻחָה
מְרַחֶבֶת הַמְחִין וְאֵז יֵשׁ לָהֶם כַּח לְסִבַּל מַה
שְׂמִשְׁיָגִין מֵאֹרֶךְ הַיּוֹם הַזֶּה וְלִבְלִי לְהֵרֵס אֶת
הַגְּבוּל, אָבֵל הָעֵצָבוֹת חָס וְשָׁלוֹם מְצַמְצֵם
אֶת הַדַּעַת עַד שֶׁהוּא קָטָן מִהִכִּיל אֶת הָאֹרֶךְ
וְאֵז אֵינוֹ יָכוֹל לְסִבַּל אֶפְלוֹ מְעַט נִיּוּצִי
הָאֹרֶךְ שְׂמֵאֲרִין לוֹ וַיִּכּוֹל לְהֵרֵס אֶת הַגְּבוּל
חָס וְשָׁלוֹם וְעַל – כֵּן עֵקֶר הַהִשְׁגָּה עַל – יְדֵי
הַשְּׂמֻחָה בְּבְחִינַת (שְׁבַת ל) אֵין הַשְּׂכִינָה
שׁוֹרָה מִתּוֹךְ עֲצָבוֹת אֲלֵא מִתּוֹךְ שְׂמֻחָה:

ג. וְעַל – כֵּן בְּשִׁבְתָּ וַיּוֹם טוֹב וְשָׂאֵר יָמִים
שְׂאִין אוֹמְרִים בָּהֶם תַּחֲנוּן אֵין בָּהֶם נְפִילַת
אַפִּים, כִּי שְׁבַת הוּא מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא שְׂאֵז
תְּגַדֵּל הַשְּׂמֻחָה מְאֹד בְּחִינַת (יִשְׁעִיָּה נַה) כִּי
בְּשְׂמֻחָה תִּצְאוּ בְּחִינַת (שָׁם כַּה) וְאָמַר בַּיּוֹם
הַהוּא וְכוּ' זֶה ה' קוֹיֵנוּ לוֹ נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה
בִּישׁוּעָתוֹ וְכוּ' וְכֵן בַּיּוֹם טוֹב וְכֹל הַיָּמִים
שְׂאִין אוֹמְרִים בָּהֶם תַּחֲנוּן כָּלֵם הֵם בְּחִינַת
יָמִים טוֹבִים שְׂמֵאִיר בָּהֶם הָאֶרֶת שְׁבַת
וְעַל – כֵּן אֵין אוֹמְרִים אֵז וְדוּי וְאֵין נוֹפְלִים
אֵז עַל פְּנֵיהֶם, כִּי אֵז אֵין שְׁלִיטָה
לְהַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת עֲצָבוֹת וְעַל – כֵּן אֵז
הַשְּׂמֻחָה בְּשְׁלֵמוֹת וְאֵין צָרִיכִין אֵז לִירֵד
לְעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת לְהַעֲלוֹת הַשְּׂמֻחָה מִשָּׁם כִּי
אֵז אֵין לְהַקְּלָפוֹת שֶׁהֵם הָעֲצָבוֹת שְׁלִיטָה
כָּלֵל וְאֵז נִתְעוֹרֵר בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַשְּׂמֻחָה
שְׁלַעֲתִיד כַּנ"ל וְעַל – כֵּן אֵז מִמִּילָא זוֹכִין
לְהַשִּׁיג אֹרֶךְ הַיּוֹם אֵין סוּף בְּבְחִינָה הַנ"ל שְׁעֵקֶר
הַשְּׂגָתוֹ עַל – יְדֵי הַשְּׂמֻחָה, כִּי אֵז הֵם יָמֵי
שְׂמֻחָה וְאֵין צָרִיכִין אֵז לִירֵד לְהַעֲלוֹת
וּלְבַרֵּר הַשְּׂמֻחָה מִהַקְּלָפוֹת, כִּי אֵז אֵין
לְהַקְּלָפוֹת, שֶׁהֵם הָעֲצָבוֹת, שׁוֹם שְׁלִיטָה
כָּלֵל וְאֵז מֵאִיר הַשְּׂמֻחָה מִמִּילָא מְעַצֵּם
תּוֹסֶפֶת קְדוּשָׁה שְׂבִאוֹתוֹ הַיּוֹם שְׁזֹאת
הַתּוֹסֶפֶת קְדוּשָׁה שֶׁל אֱלוֹ הַיָּמִים שְׂאִין
אוֹמְרִים בָּהֶם תַּחֲנוּן הוּא בְּחִינַת שְׁבַת
שֶׁהוּא מַעֲיִן עוֹלָם הַבָּא שְׂאֵז הוּא עֵקֶר
הַשְּׂמֻחָה וְעַל – יְדֵי זֶה נִכְלָלִין בְּאֹרֶךְ הַיּוֹם
סוּף בְּבְחִינָה הַנ"ל, וְאֵין צָרִיכִין אֵז וְדוּי
דְּבָרִים וְלֹא נְפִילַת אַפִּים כָּלֵל מַחֲמַת גְּדֵל
הַשְּׂמֻחָה שְׂמֵאִיר אֵז כַּנ"ל:

ה. וְזֶה בְּחִינַת גְּדֵל הַפְּלָגַת הַשְּׂמֻחָה מְאֹד
מְאֹד שְׁנוּהָגִים כָּל יִשְׂרָאֵל בְּפוּרִים לְהַרְבוֹת

אז בשמחה גדולה מאד ועושים אז כל מיני צחוק וצחוק בשביל להרבות השמחה, כי עקר מצות פורים הוא השמחה פנ"ל ועל-כן עושים כל מיני צחוק ומילי דשטותא ועושים אז מעשה שכרות ושטות בשביל השמחה, כי איתא בדברי רבנו זכרוננו לברכה בכמה מקומות כמה אזהרות גדולות שצריך האדם להרגיל את עצמו להיות בשמחה תמיד. ואיתא בדברי הקדושים שאי אפשר להיות בשמחה כי אם על ידי מילי דשטותא דיקא, שעושין עצמן פשוטה ומשמחין את עצמן במילי דשטותא, כי מחמת שטבע האדם נמשך אחר העצבות מאד, כי כל אדם מלא יסורים ויגונות פידוע לכל אחד ואחד על-כן צריכין להכריח את עצמו בכל הכחות להיות בשמחה ועקר השמחה אי אפשר להיות כי אם על ידי מילי דשטותא, כמו ששמעתי מפיו זכרוננו לברכה שאמר בזה הלשון "סע האט א פנים אז מע קען מער ניט פרייליך זיין נאר מיט נאריש מאכין זיך" וכן דבר עוד מזה כמה פעמים. וזהו הענין מה שהיו נוהגין כל הצדיקים הגדולים המפרסמים שהיו בימינו שעל-פי

רב היה להם אנשים שהיו כמו בדחנים, והיו עושים לפני כל מיני צחוק ושטות כמפרסם והכל בשביל שמחה, כי אין דבר מזיק לעבודת ה' כמו העצבות, כמובא בכל הספרים הקדושים ומגדל מרירת וצרות הגלות המר הזה בגוף ונפש וממון אי אפשר להיות בשמחה כי אם על-ידי מילי דשטותא דיקא פנ"ל וזה בחינת מילי דבדיחותא שהיו נוהגים התנאים ואמוראים הקדושים קדם הלמוד כדי לבא לשמחה על-ידי מילי דבדיחותא שהם מילי דשטותא דיקא וזהו בחינת מה שכתוב בזהר הקדוש (ויקרא דף מז), שרב המנונא סבא הוה מסדר קמי חבריא פרקא דמילי דשטותא, הינו פנ"ל כי עקר גלות ישראל שהוא גלות השכינה, עקר הגלות הוא מה שהעצבות, שהם הסטרא אחרא והקלפות, מתגברין על ישראל ואינם מניחים אותם לשמח בה' ובתורתו הקדושה, כמבאר בהתורה אמצעותא דעלמא הנ"ל שזהו עקר גלות השכינה שהוא שמחתן של ישראל שעקר גלותה כשהעצבות מתגבר עליה, דהינו על ישראל חס ושלום, עין שם:

הלכות נפילת אפים הלכה ד'

עד שעולין מעלה מעלה עד שזוכין להשיג אור האין סוף בבחינת מטי ולא מטי שזה האור הוא למעלה מנפש רוח נשמה וכו', עין שם כל זה היטב היטב ובפרט מה

א. על-פי התורה "אמצעיתא דעלמא" בסימן כ"ד לקוטי א, מבאר שם עצם המעלה של עשית המצוה בשמחה, שעל-ידי זה זוכין להעלות השכינה מגלותה וכו',

שֶׁמִבְּאֵר שֵׁם בְּעֵינַי הַתְּשֻׁעָה הַיְכָלִין דְּלָאו
אֲנוּן גְּהוּרִין וְכוּ' שְׁנַעֲשִׂין עַל-יַדֵּי הַתְּקוּנִים
וְהַעֲלִיּוֹת שְׁזוּכִין עַל-יַדֵּי עֲשִׂית הַמְצוּה
בְּשִׁמְחָה, שְׁעוּלִין לְמַעְלָה לְמַעְלָה עַד
שְׁנַתְּבַרְךָ הַמְּסֻדֵר וְהַמֵּיִשֵּׁב אֶת הַמַּחִין שֶׁהוּא
בְּחִינַת פֶּתֶר וְכוּ', וְאִזִּי עַל-יַדֵּי הַרְדִּיפָה
וְהַמְעַכֵּב, אִזִּי מִפִּין הַמַּחִין בְּהַמֵּיִשֵּׁב וְהַמְּסֻדֵר
וְאֵת עֵבִידוֹ תִּשַׁע הַיְכָלִין דְּלָאו אֲנוּן גְּהוּרִין
וְכוּ', וְלִית מָאן דְּקִימָא בְּהוּ וְלֹא מִתְדַבְּקִין
וְלֹא מִתְיַדְעִין וְכוּ' עֵין שֵׁם:

וְצָרִיךְ אַתָּה הַמְּעֵין שְׁתַּדַּע וְתֵאֱמִין שְׁכַל מַה
שְׁנֵאֲמַר שֵׁם, נַעֲשֶׂה עַל-יַדֵּי כָּל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל כְּשִׁזּוּכָה לְהַתְּגַבֵּר לַעֲשׂוֹת הַמְצוּה
בְּשִׁמְחָה, כִּי לֹא בְּשָׁמַיִם הִיא שְׁלֵא נִאֲמָרָה
הַתּוֹרָה לְעוֹלֵי שָׁמַיִם וְכוּ', כִּי קָרוֹב אֵלֵינוּ
הַדָּבָר מְאֹד וְכוּ'. וְאִין כָּאן מְקוּמוֹ לְהִרְחִיב
הַדְּבָר בְּזוֹה:

ב. וְזוֹה בְּחִינַת חַיּוֹב הַהוֹדָאָה עַל כָּל
הַיּוֹצֵאִין מִהַצָּרָה, שֶׁהֵם אַרְבָּעָה חֲבִיבִין
לְהוֹדוֹת שֶׁהֵם הוֹלְכֵי מִדְּבָרוֹת וְכוּ', וַיּוֹצֵאִין
מִבֵּית הָאֲסוּרִים, וְחוֹלָה שְׁנַתְּרַפָּא, וַיּוֹרְדֵי
הֵיִם כְּשִׁעוּלִין מִשָּׁם:

כִּי כָּל הַצָּרוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן הֵם בְּחִינַת
גְּלוּת הַשְּׂכִינָה כִּי בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר
כִּידוּעַ. וְעַקֵּר גְּלוּת הַשְּׂכִינָה הוּא מַה
שֶׁהַעֲצָבוֹת מִתְּגַבֵּר עַל לֵב יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת
וַיִּתְעַצֵּב אֵל לְבוֹ כַּמְּבֹאֵר שֵׁם בְּהַתּוֹרָה
הַנִּזְכָּר. שְׁמֵשׁ כָּל הַתְּאֻוֹת בְּפֶרֶט תְּאֻוֹת
הַמִּשְׁגָּל וְתְּאֻוֹת מְמוֹן שְׁבֵאִין רַק מִן עֲצָבוֹת
וּמִשָּׁם כָּל הַצָּרוֹת רַחֲמָנָא לְצַלֵּן. עַל-כֵּן
כְּשֶׁה' יִתְבָּרַךְ עוֹזֵר שְׁיּוֹצֵאִין מִן הַצָּרָה

צָרִיכִין לְהַבִּיא קֶרְבַּן תּוֹדָה. וְעַכְשָׁו שְׂאִין
לְנוּ קֶרְבַּן צָרִיכִין לְהוֹדוֹת בְּפֶה בְּכָל לֵבוֹ,
שְׁוֵהוּ בְּחִינַת שְׁמִחָה, כִּי עַקֵּר הַשְּׁמִחָה הִיא
הַהוֹדָאָה לַה' יִתְבָּרַךְ שְׁוֵהוּ עַקֵּר תְּכֵלִית
הַשְּׁמִחָה שֶׁל לְעֵתִיד שְׂאִזִּי יַעֲסֻקוּ רַק בְּתוֹדָה
וְהוֹדָאָה לַה' יִתְבָּרַךְ בְּשִׁמְחָה עֲצוּמָה בְּחִינַת
הוֹדוֹ לַה' בְּכַנּוֹר בְּנִבְלַ עֲשׂוֹר וְזָמְרוּ לוֹ,
בְּחִינַת עֲשֶׂרָה מִיָּנִי נְגִינָה. וְכִמוֹ שְׁפִתוֹב
בְּמִזְמוֹר לְתוֹדָה הָרִיעוּ לַה' כָּל הָאָרֶץ עֲבָדוּ
אֶת ה' בְּשִׁמְחָה וְכוּ'. כִּי זֶה עַקֵּר הַתְּקוּנָה
שֶׁל הַתּוֹדָה וְהוֹדָאָה שְׁחֲבִיבִין לְהוֹדוֹת
כְּשִׁיּוֹצֵאִין מִהַצָּרָה, לְתַקֵּן הַקְּלָקוּל שְׁמִשָּׁם
בְּאוֹ הַצָּרוֹת שֶׁהוּא הַעֲצָבוֹת כַּנִּזְכָּר כְּדִי
שְׁמַעְתָּה נִזְכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל הַצָּרוֹת עַל-יַדֵּי
תְּקִיף הַשְּׁמִחָה עַד שְׁנִזְכָּה לְכָל הַתְּקוּנִים
הַנִּזְכָּרִים לְעִיל לְהַשִּׁיג אוֹר הַנִּזְכָּר שֶׁהוּא
עַקֵּר הַתְּכֵלִית כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר שֵׁם. וְעַל-כֵּן
כָּל הַקְּרִבְנוֹת בְּטֵלִין חוּץ מִקְּרִבְנֵי תּוֹדָה.
(מְדַרְשׁ רַבָּה וַיִּקְרָא פֶּרֶשָׁה כֹּז):

ג. וּבְשִׁבִיל זֶה מְבִיאִין בְּקֶרְבַּן תּוֹדָה
אַרְבָּעָה מִיָּנִי לֶחֶם, וְכָל אֶחָד עֲשָׂרָה חֲלוֹת,
כִּי עַקֵּר הַעֲצָבוֹת נִאֲחָזוּ בְּהֶלְחֵם בְּבְחִינַת
בְּעֲצָבוֹן תֹּאכְלָנָה, בְּזוּעַת אִפְּךָ תֹּאכֵל לֶחֶם.
וְלַהֲפֹךְ עַקֵּר תְּקוּנָה הַאֲכִילָה עַל-יַדֵּי שְׁמִחָה
בְּבְחִינַת אֲכַל בְּשִׁמְחָה לְחֻמְךָ, בְּחִינַת לְאֲכֹל
וְלִשְׁתּוֹת וְלִשְׁמֹחַ וְכוּ'. וְעַל-כֵּן הֵם עֲשָׂרָה
חֲלוֹת מִכָּל מִין כְּנִגְדַּת בְּחִינַת יוֹד מִיָּנִי
נְגִינָה שֶׁהֵם מְקוּר וְכִלְל כָּל הַשְּׁמִחוֹת:

ד. עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהַרְגִּיל אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד
בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת לְהוֹדוֹת וּלְהַלֵּל לַה'
יִתְבָּרַךְ עַל כָּל הַטּוֹבוֹת אֲשֶׁר גָּמַל עִמָּנוּ,
וְאִפְּלוּ בְּתִקְוָה צָרַת הַנֶּפֶשׁ רַחֲמָנָא לְצַלֵּן

אֶפְלוּ כְּשִׁירָד וְנִתְרַחַק כְּמוֹ שְׁנִתְרַחַק וְאִיךָ
שֶׁהוּא, יִהְפֹךְ הַכֹּל לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׁמִחָה בְּבַחֲיֵינָת
שִׁשׁוֹן וְשְׁמִחָה יִשִּׁיגוּ וְכוּ' כְּמוֹ שְׁמִבְּאֵר
בְּמָקוֹם אַחֵר, עַל שְׂאֵף-עַל-פִּי-כֵן זֹכִינִן
לִזְמַר קְרִיאַת שְׁמַע וְלִיַּחַד שְׁמוֹ יִתְבָּרֵךְ
פְּעָמִים בְּכָל יוֹם וְלִהְאָמִין בֵּה' וּבְמִשָּׁה
עֲבָדוֹ שֶׁהֵם הַצְּדִיקִי אֱמֶת שֶׁבְּכָל דּוֹר וְכוּ'.
וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עֲלִינוּ וְכוּ',
אֵלוּ פִּינוּ מְלֵא שִׁירָה וְכוּ', כִּי עָקַר גְּלוֹת
הַנֶּפֶשׁ הוּא הָעֲצָבוֹת כְּמוֹכֵן בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת
עֵינֵי שָׁם, וְכָל מֵה שֶׁהָעֲצָבוֹת מִתְגַּבֵּר יוֹתֵר
מִתְגַּבְּרִין יוֹתֵר הַתְּאוֹוֹת בְּפֶרֶט שְׁגֵעוֹן
הַתְּאוֹה הַכְּלִלִית, וְכֵן חוֹזֵר חֲלִילָה חֵס
וְשָׁלוֹם וּמִצְרָף לָזֶה תְּאוֹוֹת מְמוֹן וְטִרְדַּת
הַפְּרָנְסָה בְּחֵינָת בְּעֲצָבוֹן תֵּאֱכָלְנָה וְכוּ'.
וְכִמוֹ שְׁמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה וּבִיּוֹם הַבְּפוּרִים
(בְּסִימָן נו) בְּעֵינֵי עֲצָבוֹן יָדִים וְכוּ', עַד
שֶׁכְּמַעֲט תֵּצֵא נִפְשׁוֹ חֵס וְשָׁלוֹם לֹוֵלָא ה'
עֲזָרְתָה לָנוּ שְׁמֵאִיר עֲלִינוּ מִרְחֹק בְּכַח
הַצְּדִיקִי אֱמֶת לְשִׁמַּח נִפְשׁוֹתֵינוּ עַל-פִּי
דְּרָכֵי הָעֲצוֹת הָעֲמֻקּוֹת שֶׁל הַצְּדִיקִי אֱמֶת.
וְצָרִיךְ כָּל אָדָם לְהַכְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ מְאֹד
בְּכָל הַפְּחוֹת לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ הַשְּׁמִחָה.
וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְהִיּוֹת רְגִיל מְאֹד בְּהוֹדָאָה
בְּשְׁמִיחָה כַּנֶּ"ל וְכִמְבֹאֵר אֲצִלְנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר
הַרְבֵּה מְזִה עַל הַתּוֹרָה יְמֵי חֲנֻכָּה הֵם יְמֵי
הוֹדָאָה (בְּהִלְכוֹת כִּלְאֵי בְּהֵמָה הִלְכָה ד'
וּבְהִלְכוֹת פְּרִיקָה וְטַעֲיָנָה הִלְכָה ד' עֵינֵי שָׁם
הֵיטֵב):

ט. כִּי כָּל עֵינֵי הָאֲרֵבָעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת
הַנֶּ"ל עוֹבְרִין עַל כָּל אָדָם בְּכָל עֵת,
לְפַעְמִים בְּגִשְׁמִיּוֹת מִמֶּשׁ, וְעַל-פִּי רַב עַל-
יְדֵי שְׂאֵרֵי הַהִרְפָּתָקָאוֹת הָעוֹבְרִין עַל הָאָדָם

בְּכָל יוֹם, בְּפֶרֶט בְּעֵינֵי גְלוֹת הַנֶּפֶשׁ
וְכִמְבֹאֵר לְעִיל מְזִה (בְּאוֹת ה). וְעַל-כֵּן
תִּקְנוּ לָנוּ בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ לִזְמַר מְזִמּוֹר הוֹדוּ
בְּכָל עָרֵב שֶׁבַת בְּכַנְיֵסַת שֶׁבַת. כִּי שֵׁשֶׁת
יְמֵי הַחַל הֵם בְּחֵינָת הָעוֹלָם הַזֶּה שְׁנִקְרָא
עָרֵב שֶׁבַת כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם
לְבִרְכָה מִי שֶׁטָּרַח בְּעָרֵב שֶׁבַת וְכוּ', וְשֶׁבַת
בְּחֵינָת עוֹלָם הַבָּא. וְזֶה יְדוּעַ שֶׁהָעוֹלָם הַזֶּה
מְלֵא צְרוֹת וּמְכַאוֹבוֹת, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב גַּם
כָּל יְמֵיו כְּעֵס וּמְכַאוֹבוֹת, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב
אָדָם לְעֵמֶל יוֹלֵד וְכִמוֹ שְׁמוּבָא בְּמִדְרָשׁ
(בְּרֵאשִׁית פְּרָשָׁה יג) לֹא נִבְרָא הָאָדָם אֶלָּא
לְעֵמֶל אִם זָכָה הוּא עֵמֶל בְּתוֹרָה אֲשֶׁרִיו
וְכוּ'. וְכָל חֵינְתָנוּ וְקִיּוּמָנוּ הוּא רַק בְּחֵינָת
שֶׁבַת שֶׁהוּא בְּחֵינָת עֲלֵמָא דְאֵתִי, כִּי רַק
זֶה כָּל תְּכִלִּיתָנוּ, כִּי לֹא בָּא הָאָדָם לָזֶה
הָעוֹלָם לְסִבַּל עֵמֶל וְיִגּוֹן כְּזֶה וְצְרוֹת
מְצְרוֹת שׁוֹנוֹת שְׂאֵי אֲפֶשֶׁר לְבָאֵר וְכִמוֹ
שִׁיּוּדַע כָּל אַחַד בְּנַפְשׁוֹ, וְהַחֲכָמִים
הַמְּסַתְּכָלִים בְּכָלֵל הָעוֹלָם יוֹדְעִים שֶׁכָּל
הָעוֹלָם כָּלוּ מְלֵא יְגוֹנוֹת וְכְעֵס וּמְכַאוֹבוֹת
וְכִמְבֹאֵר בְּמִדְרָשׁ הַנֶּ"ל שֶׁלֹּא נִבְרָא הָאָדָם
אֶלָּא לְעֵמֶל. וְאֶפְלוּ חֲכָמֵי אַמּוֹת הָעוֹלָם
חִקְרוּ זֹאת וּמִדְּבָרִים מְזִה הַרְבֵּה, וְכִמוּבָא
(בְּסִפּוּר מִבְּחַר הַפְּנִינִים) שֶׁהָאָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם
כְּמוֹ שֶׁסְּבִיבֵהוּ חֵיּוֹת רָעוֹת וּפְגַע הָאוֹיְבִים
בְּכָל מוֹצָא וּמְבוֹא שְׂאֵם יִנְצַל מִקְּצָתָם
יְטַרְפוּהוּ קְצָתָם וְכוּ'. (וְכִמוֹ שְׁמִבְּאֵר
בְּדְבָרֵינוּ בְּמָקוֹם אַחֵר מְזִה הַרְבֵּה). וְעַל-כֵּן
בְּוֹדָאֵי לֹא בָּרָא ה' יִתְבָּרֵךְ אֶת הָאָדָם
בְּחֲכָמָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה כְּזֹאת בְּשִׁבִיל
שִׁיִּסְבַּל עֵמֶל וְכְעֵס כְּזֶה בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי
כּוֹנֵת ה' יִתְבָּרֵךְ בְּוֹדָאֵי רַק לְטוֹבָה,

וּכְמִבְּאֵר בְּכָל הַסְּפָרִים שֶׁבָּרָא אֶת כָּל
הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ בְּשִׁבְלֵי הָאָדָם כְּדִי לְהִרְאוֹת
טוֹבוֹ וְחִסְדּוֹ וְרַחֲמָנוּתוֹ וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב
בְּתַחֲלַת הָעֵץ חַיִּים. (וּבְהִתּוֹרָה בֵּא אֶל
פְּרַעֲהַ בְּסִימָן סֵד לְקוּטֵי חֶלֶק א), הֵינּוּ
שֶׁעָקַר בְּרִיאַת הָאָדָם שֶׁבְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הַכֹּל
הָיָה בְּשִׁבְלֵי הַתְּכֵלִית שֶׁהוּא שַׁבַּת שֶׁהוּא
תְּכֵלִית מַעֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ (כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר
בְּלְקוּטֵי תַנְיָנָא סִימָן לט), וְזֶה כָּל
נַחְמוֹתֵינוּ עַל כָּל הַצָּרוֹת וְהִיגוּנוֹת שֶׁסוּבֵל
כָּל אֶחָד בְּבַחֲיַנְתָּ זֶה יִנְחַמְנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ
וּמַעֲצָבוֹן יְדִינוּ שֶׁנֶּאֱמַר עַל נַח שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּחִינַת שַׁבַּת (כְּמוֹ
שֶׁמִּבְּאֵר בְּסִימָן ב בְּלְקוּטֵי תַנְיָנָא). שֶׁהוּא
בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא. וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב בְּמִדְרָשׁ
הַנִּ"ל לֹא נִבְרָא הָאָדָם אֲלֵא לְעַמֵּל, אִם
זָכָה הוּא עֹמֵל בְּתוֹרָה וְאִם לֹא זָכָה הוּא
עֹמֵל בְּאָרֶץ אֲשֶׁרִיו לְאָדָם שֶׁהוּא עֹמֵל
בְּתוֹרָה. וְכֵן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנּוּ לְבִרְכָה
בְּגִמְרָא (סְנֵהֲדָרִין צט) כּוֹלֵהוּ גּוֹפִי
דְּרוּפְתָקִי גִינְהוּ טוֹבִיָּה לְדוֹכֵי וְהוּי
דְּרוּפְתָקִי דְּאוֹרִיתָא. אֲבָל אֵיךְ זוֹכִין לְזֶה
כִּי הַבַּעַל דָּבָר וְחִילוֹתָיו מִתְגַּבְּרִין
וּמִתְפַּשְׁטִין כָּל כָּף עַל כָּל אָדָם וְאִין
מִנְיַחִין אוֹתוֹ לְשׁוֹם לֵב לְזֶה. וְהַכֹּל מֵרַבּוּי
הַצָּרוֹת שֶׁל זֶה הָעוֹלָם שֶׁעַל-יְדֵי זֶה מִתְגַּבֵּר
הַמְּרָה שְׁחוֹרָה וְהַעֲצָבוֹת שֶׁעַל-יְדֵי זֶה אִין
יְכוּלִין לֵישֵׁב דַּעְתּוֹ מַה הוּא עוֹשֶׂה בְּזֶה
הָעוֹלָם וְכוּ'. (וְכִמּוֹ שֶׁמִּבְּאֵר בְּסִימָן יוֹד
בְּלְקוּטֵי תַנְיָנָא). וְעַל-כֵּן צְרִיכִין לְהִתְגַּבֵּר
מְאֹד מְאֹד לְהַמְשִׁיךְ שְׂמֵחָה עַל עֲצָמוֹ עַל-
יְדֵי שְׂיִסְתַּכֵּל עַל הַסּוּף שֶׁהוּא תְּכֵלִית
הָעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהוּא בְּחִינַת שַׁבַּת שְׁאֵז

יִתְהַפֵּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה, כִּי אֶפְלוּ הַפְּחוֹת
שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל וְהַגְּרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים אִין שְׁעוֹר
לְכָל נְעִימוֹת הַטוֹב הַנִּפְלָא שְׂיִזְכָּה אֹז,
וְכִמּוֹ שֶׁחֲזָקוֹ אוֹתָנוּ הַצְּדִיקִי אָמַת בְּכַמְהָ
לְשׁוֹנוֹת בְּעֵנִין זֶה כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בַּיּוֹם הַהוּא
יִבְקֹשׁ עוֹן יִשְׂרָאֵל וְאִינְנוּ, כְּמוֹ שֶׁמִּבְּאֵר
בְּסִימָן כב שְׂיִבְקֹשׁוּ וְיִחַפְּשׁוּ עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל
וְכוּ' כִּי יִתְהַפְּכוּ לְזָכִיּוֹת. וְכִמּוֹ שֶׁכְּתוּב עַל
פְּסוּק גְרָדִי גַתֵּן רִיחוֹ וְכֵן בְּפְסוּקִים הַרְבֵּה.
וְעַל-יְדֵי זֶה יוֹכֵל לְשַׂמַּח אֶת עֲצָמוֹ גַּם
עֵתָה בְּכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו בְּבַחֲיַנְתָּ שְׁשׁוֹן
וְשַׂמְחָה יִשְׂיֵגוּ וְנָסוּ יְגוֹן וְאִנְחָה כְּמוֹ
שֶׁמִּבְּאֵר בְּסִימָן כג בְּלְקוּטֵי תַנְיָנָא.
שֶׁצְרִיכִין לְחַטֵּף הַיְגוֹן וְאִנְחָה לְהַפְּכוֹ
לְשַׂמְחָה וְכוּ':

י. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁמִּבְּאֵר בְּהִתּוֹרָה הַנִּ"ל
שֶׁהַסְּבִי דְּבִי אֶתוֹנָא אָמְרוּ לִיָּה מִי יִימַר,
מִי הוּא זֶה שְׂיִכְנַס בְּהִיכְלֵי הַתְּמוּרוֹת
לְמִקוּם הַקְּלָפוֹת לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם הַקְּדוּשָׁה
וְכוּ', וְהַשִּׁיב לָהֶם אִיתּוֹ אֲשֶׁלִּי וּמוֹשְׁחוֹ,
הֵינּוּ עָקַר עֲלִית הַקְּדוּשָׁה עַל-יְדֵי שְׂמֵחָה,
וְלַעֲתִיד תִּגְדֵּל הַשְּׂמֵחָה וְעַל-יְדֵי זֶה יִצְאוּ
מִהַגְּלוֹת וְכוּ' עֵינֵן שָׁם. וְקוּשָׁה לְכַאוֹרָה כִּי
כָּלֵל דְּבָרֵי רַבְּנוּ שָׁם הוּא שֶׁהַשִּׁיב לָהֶם
שֶׁלַּעֲתִיד בְּצֵאת מִהַגְּלוֹת תִּגְדֵּל הַשְּׂמֵחָה
מְאֹד, וְעַל-יְדֵי זֶה יִתְבַּטְּלוּ הַקְּלָפוֹת וְכוּ'
עֵינֵן שָׁם. וְאִם כֵּן קוּשָׁה, כִּי עֲדִין אִין אָנוּ
מְבִינִים מַה נַּעֲשֶׂה אֲנַחְנוּ עֵתָה בְּעַמְק
הַגְּלוֹת הַזֶּה שֶׁעָקַר הַגְּלוֹת הוּא הַעֲצָבוֹת
וְכוּ', וּבְמַה נִּזְכָּה עֵתָה לְזֶה לְשַׂמַּח נַפְשָׁנוּ
לְהַכְּנִיעַ הַקְּלָפוֹת לְצֵאת מִגְּלוֹת הַנִּפְשׁ
שֶׁהוּא הַעֲצָבוֹת שֶׁמִּתְגַּבֵּר בְּכָל יוֹם. כִּי זֶה
יְדוּעַ שֶׁהַעָקַר לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ גַּם עֵתָה

בְּחִינַת הַגְּאֻלָּה בְּבַחֲיַנַת קְרֵבָה אֶל נַפְשֵׁי גְאֻלָּה, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים בְּשֵׁם הַבְּעַל שֵׁם טוֹב וְ"ל, וְכָל דְּבָרֵי הַצְּדִיקִים בַּפֶּרֶט דְּבָרֵי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה כָּלֵם הֵם עֲצוֹת לְהַחֲיוֹת נַפְשׁוֹתֵינוּ עִתָּה גַם עִתָּה כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא. וְאִם כֵּן צְרִיכִין לְהִתְבּוֹנֵן בְּדַבְּרֵינוּ הַנּוֹזְכְרִים לְעִיל מֵהַנְּעֻשָׂה עִתָּה אֵיךְ יוֹצֵאִין מֵהִיכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת שֶׁהוּא עַל-יְדֵי שְׂמֻחָה, אֵיךְ נִזְכָּה לְשְׂמֻחָה עִתָּה בְּגִלּוֹת הַמֶּר הַזֶּה שְׂמֻחָה גְּבֵר הַעֲצָבוֹת בְּכָלֵיּוֹת וּבַפֶּרֶטִיּוֹת עַל כָּל נַפֶּשׁ וְנַפֶּשׁ מִיִּשְׂרָאֵל. אֵךְ הוּא עַל-פִּי הַנ"ל, כִּי מִבְּאֵר בְּדַבְּרֵינוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה בְּמְקוֹם אַחַר (בְּסִימָן רַג לְקוֹטֵי חֶלֶק א) שְׂכֵשְׁהֶקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל הוּא מִמְּשִׁיךְ הַשְּׂגָחָה מִקֶּץ הָאֲחֵרוֹן וְכו' עֵינֵי שֵׁם. וְכֵן הוּא כָּאֵן שְׂרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן חֲנַנְיָה הַשֵּׁיב לָהֶם שְׂפִסּוֹף הָאֲחֵרוֹן בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מֵהַגְּלוּת תִּגְדֵּל הַשְּׂמֻחָה מְאֹד שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֵיתוֹ אֲשֶׁלִּי וּמוֹשְׁחוֹ וְכו' כְּמוֹ שְׂמֻחָה שֵׁם, וְרִמּוֹ בְּזֶה שְׂבוּזָה בְּעֲצָמוֹ מוֹצִיאִין כָּל נַפֶּשׁ וְנַפֶּשׁ מִיִּשְׂרָאֵל מִגְּלוּתוֹ גַּם עִתָּה, שְׂעָקָר הַגְּלוּת הוּא הַעֲצָבוֹת כַּנ"ל, וְהַעֲצָה הִיא שִׁיזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּסוֹף הָאֲחֵרוֹן שְׂסוֹף כָּל סוֹף יוֹשִׁיעַ ד' אֶת יִשְׂרָאֵל בְּוִדָּאֵי בְּכָלֵל וּבַפֶּרֶט כַּנ"ל, וְעַל-יְדֵי זֶה יוֹכֵל לְשְׂמֻחַת אֶת עֲצָמוֹ גַם עִתָּה. וְעַל-יְדֵי זֶה יֵצֵא מִגְּלוּתוֹ מִבְּחִינַת הִיכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת וַיְבָרַר הַקְּדוּשָׁה מִשֵּׁם עַד שִׁיזְכִּיג לְהַשִּׁיג אֹר הָאֵין סוֹף וְכו' כַּנ"ל:

יא. וְעַל-כֵּן בְּכַנְיֵסֶת שַׁבָּת שְׂצָרִיכִין לְצֵאת מִחַל לְשַׁבָּת מִמְּרִירוֹת הַצְּרוֹת וְהַגְּלוּת שְׂנֵאָחוֹז בְּשֵׁשֶׁת יְמֵי הַחַל לְזָכוֹת לְקַדְּשֵׁת

שַׁבָּת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲרוּת, וְעַל-כֵּן אוֹמְרִים מְזֻמּוֹר הוֹדוּ שְׂמֻדְבָּר מֵאַרְבְּעָה צְרִיכִין לְהוֹדוֹת כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ שְׂמֻחַת הַהוֹדָאָה מִבְּחִינַת שַׁבָּת בְּחִינַת עוֹלָם הַבָּא, כְּדֵי שְׂעַל-יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְצֵאת מִבְּחִינַת גְּלוּת שֶׁל שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמְּעֻשָׂה לְזָכוֹת לְקַדְּשֵׁת שַׁבָּת שֶׁהוּא בְּחִינַת חֲרוּת שְׂעָקָר הַחֲרוּת הוּא עַל-יְדֵי הַשְּׂמֻחָה בְּחִינַת כִּי בְּשְׂמֻחָה תִּצְאוּ, כִּי הָא בְּהָא תִּלְיָא, כָּל מֵה שֶׁהַגְּלוּת מִתְּגַבֵּר חֶסֶם וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ כֵּן הַעֲצָבוֹת מִתְּגַבֵּר, כִּי עָקָר הַגְּלוּת הוּא הַעֲצָבוֹת שְׂמֻחָה גְּבֵר עַל לֵב יִשְׂרָאֵל וְאֵינָה מִנְּחַת לְשְׂמֻחָה, וְכָל מֵה שֶׁהַעֲצָבוֹת מִתְּגַבֵּר הַגְּלוּת מִתְּגַבֵּר כַּנ"ל. עַל-כֵּן צְרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר לְשְׂמֻחָה נַפְשׁוֹ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת כְּמִבְּאֵר בְּדַבְּרֵינוּ וְזָכְרוֹנוּ לְבָרְכָה. עַל-כֵּן צְרִיכִין בְּכָל פַּעַם לְהַזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ בְּחִינַת קַדְּשֵׁת שַׁבָּת שֶׁהוּא עוֹלָם הַחֲרוּת כַּנ"ל כְּדֵי לְהַמְשִׁיךְ שְׂמֻחַת שַׁבָּת בִּימֵי הַחַל כְּמוֹ שְׂמֻחָה בְּמְקוֹם אַחַר, וְזֶה בְּחִינַת מַחַד בְּשַׁבָּת לְשַׁבָּת, שְׂצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ שְׂמֻחַת שַׁבָּת גַּם בִּימֵי הַחַל וְכַנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת הַשִּׁיר שֶׁל יוֹם שְׂאֵז דִּיקָא מְזַכִּירִין שַׁבָּת בְּכָל יוֹם וְיוֹם, כְּמוֹ שְׂאוּמְרִים הַיּוֹם יוֹם אֶחָד בְּשַׁבָּת הַיּוֹם יוֹם שְׁנֵי בְּשַׁבָּת, וְאֵז אוֹמְרִים שִׁיר שֶׁל יוֹם שֶׁהִיוּ אוֹמְרִים בְּבֵית-הַמִּקְדָּשׁ, כִּי שִׁיר בְּחִינַת שְׂמֻחָה, הֵינּוּ שְׂמֻחָה מְזַכִּירִין עֲצָמָן קַדְּשֵׁת שַׁבָּת שֶׁהוּא בְּחִינַת שִׁיר וְהוֹדָאָה וְשְׂמֻחָה, כִּי עָקָר הַשִּׁיר וְהַהוֹדָאָה שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׂמֻחָה הוּא בְּשַׁבָּת בְּבַחֲיַנַת מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת טוֹב לְהוֹדוֹת לְה' וְכו' עָלֵי עֲשׂוֹר וְעָלֵי נְבֵל וְכו' כִּי שְׂמֻחָתֵנִי ה' בְּפַעְעֲלִיךָ וְכו', וּמִשֵּׁם

נמשכין כל השירים שהיו הלויים אומרים בבית-המקדש בכל יום ויום. ועל-בן מזכירין שבת דיקא אצל השיר של יום כדי להמשיך שמחת שבת בכל יום ויום. ואז אומרים השיר שהיו הלויים אומרים בבית-המקדש. שכל זה הוא בחינה הנ"ל שמזכירין גם עתה השיר של בית-המקדש שהוא בחינת שמחה, הכל כדי להמשיך מבחינת שבת מבחינת קץ האחרון שאז יבנה בית-המקדש ואז תגדל השמחה. ועל-ידי זה אנו משמחין עצמנו גם עתה בהתקנה הזאת, כי סוף כל סוף יתתקן הכל והעוונות יתהפכו לזכיות והכל יתהפך לטובה וכנ"ל. שכל זה רמז להם במה שהשיב להם איתו אשלי ומושחו וכו' כנ"ל, שהזכיר להם גדל השמחה שלעתיד שעל-ידי זה אנו יכולין לשמח עצמנו גם עתה כנ"ל. ועל-ידי זה נזכה לצאת מהיכלי התמורות שהזכירו שם שמרמז בהשאלה מי יימר וכו' כמו שמבאר שם:

יב. כי הסטרא אחרא והקלפות שהם כחות היצר הרע וחילותיו נקראים היכלי התמורות שכל כחם הרע הוא על-ידי תמורות שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע בבחינת הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע שמים חשך לאור ואור לחשך וכו' (ישעיה ה), שמשם כל הבלבולים וכל התאוות וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'. ועקר על-ידי העצבות שעל-ידי זה המוח והשכל מבלבל כמו שמבאר בסימן יוד הנ"ל בלקוטי תנינא. ועקר הבלבול הוא שמבלבלין הדעת וממירין ומתפכין הכל בבחינת

הפככם וכו' (ישעיהו כט), בחינת והמה מרו ועצבו את רוח קדשו (ישעיה סג), כי כל לשון המראה ומרידה בחינת סורר ומורה הוא על שם התמורות שמשם הביאו הרבה לידי המרה ממש רחמנא לצלן, בבחינת היום אומר לו עשה כך והיום אומר לו עשה כך עד וכו', שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות ועל זה נתיסד בכמה תפלות וודויים מקדמונים לומר 'את אשר החמרת הקלתי ואשר הקלת החמרתי את אשר אסרת התרתי ואשר התרת אסרתי' וכן הרבה (כמובא בהודוי של תקון ערב ראש-חדש), כי גם החמרות שלהם מזיקין הרבה וכן המצוות שלהם, כי על-פי רב מתלבש הבעל דבר במצוות (כמו שמובא לקוטי חלק א בסימן א) שכל זה בחינת תמורות וחליפין. וזה בחינת יראות הנפולות רחמנא לצלן, כי צריכין להתירא רק מה' יתברך לבד כמו שכתוב ה' לי לא אירא וכו', וכשמתירא מאיזה אדם מושל או מחיה רעה וכיוצא, זה בחינת יראות הנפולות שמחליף יראת ה' יתברך ביראת בשר ודם. אך אפלו כשנדמה לו שמתירא מה' יתברך שלא יענישהו שנאת היראה היא טובה כמו שכתב אדונינו מורנו ורבנו זכרנו לברכה שעקר הוא יראת הענש, (עין במקום אחר מה שכתב בזה, שאף-על-פי שנמצא בספרים שמגנין יראת הענש, אף-על-פי-כן באמת העקר הוא יראת הענש, כי אפלו צדיקים צריכין שיהיו להם יראת הענש וכו' עין שם), וכמו שכתוב והאלקים עשה שייראו מלפניו וכמו

שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁם שְׁהָאֱלֹקִים עָשָׂה שְׁהֵבִיא כְּמָה עֲנָשִׁים כְּמוֹ בְּדוֹר אָנוּשׁ וְדוֹר הַמַּבּוּל וְכוּ' שִׁירָאוּ מִלְּפָנָיו שִׁירָאוּ מִהָעֲנָשִׁים וְכוּ'. אֲךָ אֶפְלוּ יִרְאֶה טוֹבָה דֶּרֶךְ הַבַּעַל דָּבָר לְהַמִּיר וְלִהְיוֹת שֶׁהוּא מֵה שֶׁדִּרְכוּ לְהֵבִיא אֶת הָאָדָם לְיַדֵּי מָרָה שְׁחוּרָה וְעֲצָבוֹת מִחֲמַת יִרְאֶה זֹאת עַד שֶׁמִּרְחִיקָהּוּ מֵה' יִתְבָּרַךְ עַל-יַדֵּי זֶה, כִּי־דוּעַ נִגַּע הָיָה בְּכֶמֶה בְּנֵי אָדָם, כִּי אֶפְלוּ יִרְאֵת הָעֲנָשׁ וְכָל הִירָאוֹת הַטּוֹבוֹת צָרִיכִין לְקַבֵּל רַק לְטוֹבָה וְלֹא לְרָעָה בְּבַחֲיַנֵּת יִרְאֵת ה' לְחַיִּים, לְהִתְקַרֵּב לֵה' יִתְבָּרַךְ עַל-יַדֵּי הִירְאֶה מִכָּל מְקוֹם שֶׁהוּא וְלֹא לְהִתְרַחֵק חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁדִּיקָא עַל-יַדֵּי יִרְאֵת הָעֲנָשׁ יָבֹא לְשִׁמְחָה בְּבַחֲיַנֵּת וְגִילוֹ בְּרַעְדָּה, שֶׁדִּיקָא עַל-יַדֵּי הִירְאֶה וְהִרְעָדָה מִעֲנָשִׁים הַגְּדוֹלִים רַחֲמָנָא לְצַלּוֹ, עַל-יַדֵּי זֶה דִּיקָא יָבֹא לְשִׁמְחָה עַל שֶׁהוּא עַל כָּל פָּנִים בְּכָלֵל יִשְׂרָאֵל וּמְקַרֵּב לְצַדִּיקִים שֶׁעַל-יַדֵּי זֶה יִנְצַל מֵאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת עֲנָשִׁים. וְגַם אִם יִבְטַח בְּכַח הַצַּדִּיקִים וְיִתְחַזַּק בְּשִׁמְחָה, עַל-יַדֵּי זֶה בּוֹדָאֵי יִהְיֶה אַחֲרֵיתוֹ טוֹב וְיִתְהַפֵּךְ הַכָּל לְטוֹבָה בְּבַחֲיַנֵּת עֲוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזָכוֹת, כְּמוֹבָא לְעִיל מֵה שֶׁמְבַאֵר בְּסִימָן כַּב עַל פְּסוּק בַּיּוֹם הַהוּא יִבְקֹשׁ עֲוֹן יִשְׂרָאֵל וְאֵינֶנּוּ וְכוּ'. (וְעֵינֵן כָּל זֶה בְּהִלְכוֹת פֶּסַח הַלְכָה ט וּבְהִלְכוֹת בְּכוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה הַלְכָה ד וּבְמְקוֹם אַחַר שֶׁהָאֲרַכְנוּ בְּזֶה קֶצֶת). וְיִוֹתֵר מְזֵה צָרִיף הָאָדָם לְהֵבִין מִעֲצָמוֹ שֶׁלֹּא יִתְהַפֵּךְ חֵס וְשָׁלוֹם הִירְאֶה לְהִתְרַחֵק שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּכָלֵל לֹא זָכָה נַעֲשִׂית לוֹ סֵם מוֹת בְּחִינַת וּפּוֹשְׁעִים יִכְשְׁלוּ בָם, שֶׁכָּל זֶה נִמְשָׁךְ מִהִכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת שֶׁמְמִירִין וּמְחַלִּיפִין הַכָּל

כַּנ"ל עַד שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְבַאֵר וּלְפָרֵשׁ. עַל-כֵּן צָרִיכִין לְהִתְקַרֵּב לִירְאִים בְּאֵמֶת וְלְהַמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ שִׁמְחָה בְּכָל הַכּוֹחוֹת עַל-יַדֵּי כָּל הַנְּקֻדוֹת טוֹבוֹת שֶׁמוֹצֵא עֲדִין בְּעֲצָמוֹ וְכוּ' כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר עַל פְּסוּק אֲזַמְרָה לְאֱלֹקֵי בְּעוֹדֵי וּמוֹבָא בְּדַבְרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים. וְעַל-יַדֵּי שֶׁיִּבְקֹשׁ וְיִמְצָא הַרְחֻבוֹת רַבּוֹת בְּתוֹךְ הַצְּרוֹת בְּעֲצָמָן בְּבַחֲיַנֵּת בְּצַר הַרְחֻבָּת לִי כְּמוֹ שֶׁמְבַאֵר בְּזֶה הַרְבֵּה בְּהִלְכוֹת כָּלָאֵי בְּהֵמָה הַנ"ל. וְעַל-יַדֵּי שֶׁיִּסְתַּכֵּל עַל הַסּוּף הָאַחֲרוֹן וְכוּ' כַּנ"ל שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת אֵיתוֹ אֲשֶׁלִּי וּמוֹשְׁחוֹ וְכוּ' כַּנ"ל, עַד שֶׁיִּתְהַפֵּךְ וְיִמִּיר הַכָּל לְטוֹבָה בְּבַחֲיַנֵּת מֵה שֶׁמְבַאֵר עַל פְּסוּק שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִשְׁיִגּוּ וְנָסוּ יְגוֹן וְאֲנָחָה (בְּסִימָן כַּג בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא), שֶׁצָּרִיכִין דִּיקָא לְחַטֵּף הַיְגוֹן וְאֲנָחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׁמְחָה שֶׁכָּל מֵה שְׁרוּצִים בְּחִינַת הִיכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת לְהַשְׁלִיכוֹ וּלְרַחֲקוֹ חֵס וְשָׁלוֹם עַל יַדֵּי סְבֻרוֹתֵיהֶם הַמְהַפְּכוֹת וְהַמְזַיְפוֹת כַּנְּזָכָר לְעִיל, יִתְהַפֵּךְ הַכָּל לְטוֹבָה, כִּי אֲדַרְבָּא זֶהוּ תַלְקָף שִׁמְחָתִי שְׁרַחוּק כְּמוֹנֵי כָּל כָּף כָּל כָּף כְּמוֹ שֶׁיִּדְעַע בְּנַפְשׁוֹ, אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי מִתְלַבֵּשׁ בְּצִיצִית בְּכָל יוֹם וְהוֹלֵךְ לְמִקְוֵה וְכוּ' וְנוֹתֵן צְדָקָה וְכוּ', אֲשֶׁר אֵין כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ כְּדָאֵי נִגְדָא אֹר נִקְדָּה אַחַת שֶׁל אֵיזָה מְצוּהָ, בְּפֶרֶט מֵה שֶׁזָּכָה לְהִתְקַרֵּב לְצַדִּיקֵי אֵמֶת וְכוּ' כְּמְבַאֵר בְּדַבְרֵינוּ הַרְבֵּה מְזֵה (וּבְפֶרֶט בְּהִלְכוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה הַלְכָה ג) עַד שֶׁיִּמְשִׁיךְ שִׁמְחָה עַל עֲצָמוֹ וְיַעֲשֶׂה הַמְצוּוֹת בְּשִׁמְחָה שֶׁעַל-יַדֵּי זֶה דִּיקָא יַעֲלֶה מִהִכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת וְכוּ' עַד שֶׁזָּכָה לְבַחֲיַנֵּת תַּקּוּן הַמְּסוּדָר וְכוּ', שֶׁהוּא בְּחִינַת כְּתָר שֶׁשֵׁם מְקוֹר הַשִּׁמְחָה שֶׁתַּקּוּנוֹ

דִּיקָא על-יְדֵי בְחִינַת מִי יִימַר הַנ"ל שֶׁהוּא
על-יְדֵי זֶה שְׁיָרֵד לְהִיכְלִי הַתְּמוּרוֹת וְעֵלָה
מִשָּׁם בְּכַח הַצְּדִיקִים על-יְדֵי שֶׁהַתְּגַבֵּר
לְחֻטָּף הַיְגוֹן וְאַנְחָה לְהַפְכוֹ לְשִׂמְחָה כַּנ"ל
שֶׁעל-יְדֵי זֶה עֵקֶר הַגְּאֻלָּה וְהַפְּדוּת שֶׁל
לְעֵתִיד שֶׁעל-יְדֵי זֶה יִפְדֶּה נַפְשׁוֹ מִגְּלוּתָהּ
גַּם עֵתָה וְכַנ"ל. וְזֶהוּ בְחִינַת וּפְדוּיֵי ה'
יִשְׁבוּן וְכו'. וְשִׂמְחַת עוֹלָם על רֵאשִׁים, זֶה
בְּחִינַת כְּתָר שֶׁהוּא על הָרֵאשִׁים שִׁשָּׁם מְקוּר
הַשְּׂמִימָה כַּנ"ל, וְנִסְמָךְ לָזֶה מִיד שְׁשׁוֹן
וְשִׂמְחָה יִשְׁיגוּ וְנִסּוּ יְגוֹן וְאַנְחָה שֶׁהוּא
בְּחִינַת מַה שְׁחוֹטְפִין הַיְגוֹן וְאַנְחָה וּמִהַפְּכִין
אוֹתוֹ לְשִׂמְחָה כַּנ"ל. כִּי דִיקָא על-יְדֵי זֶה
יוֹצֵאִין מִהִיכְלִי הַתְּמוּרוֹת וְעוֹלִין בְּכָל
הָעֲלִיּוֹת הַנ"ל עַד שְׂזוּכִין לְבְחִינַת כְּתָר
שֶׁהוּא בְּחִינַת וְשִׂמְחַת עוֹלָם על רֵאשִׁים
שִׁשָּׁם עֵקֶר הַפְּדוּת וְהַגְּאֻלָּה בְּחִינַת וּפְדוּיֵי
ה' יִשְׁבוּן וְכו'.

יג. וְזֶה בְּחִינַת תּוֹדָה שֶׁבָּאָה מִחֻמְצֵי
שְׂמִימָאִין אוֹתָהּ כְּשִׂיּוּצָאִין מִהֶצְרָה, כִּי אֵין
אָדָם יוֹצֵא מִהֶצְרָה עַד שְׂמוֹחֲלִין לוֹ כָּל
עוֹנוֹתָיו כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם
לְבִרְכָה, וְאִזּוּ הָעוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזִכִּיּוֹת עַד
שֶׁנִּמְשָׁךְ שְׂמִימָה שֶׁעל-יְדֵי זֶה עֵקֶר הַתְּקוּן
לְצֵאת מִהֶצְרָה. וְכָל הַצְּעָקוֹת וְהַזְּעָקוֹת
שֶׁצָּרִיכִין לְצַעֵק בְּעֵת הַצָּרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם,
הַכֹּל הוּא לְזִכּוֹת שֶׁיֵּאִיר עָלָיו הַדַּעַת גַּם
בְּתוֹךְ הַצָּרָה עַד שִׂיּוּכֵל לְשִׂמְחָה נַפְשׁוֹ וְכַנ"ל
שֶׁעל-יְדֵי זֶה דִּיקָא יוֹצֵאִין מִהֶצְרָה וְהַגְּלוּת
וְכַנ"ל. וְעל-כֵּן מְבִיאִין חֻמְצֵי בְּהַתּוֹדָה, כִּי
כָּבֵד מְבִאֵר שֶׁעל-יְדֵי תְקוּן הַכְּתָר שֶׁהוּא
בְּחִינַת הַמִּתְנָה אִזּוּ הַחֻמְצֵי בְּקִדְשָׁה גְדוּלָּה,
שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת חֻמְצֵי שֶׁבְּתוֹדָה שְׂזוּכִין על-יְדֵי

שְׂנֵת־הַפֶּךְ הַיְגוֹן לְשִׂמְחָה שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
עוֹנוֹת נִתְהַפְּכִין לְזִכִּיּוֹת בְּחִינַת תְּקוּן
הַכְּתָר וְכַנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶׁאָמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה שֶׁלְעֵתִיד כָּל
הַקְּרַבְנוֹת בְּטֵלִין חוּץ מִקְרַבֵּן תּוֹדָה, כִּי כָּל
הַקְּרַבְנוֹת בָּאִין לְכַפֵּר וְזֶה אֵין צָרִיכִין אִזּוּ
לְעֵתִיד, כִּי כָּבֵד נִתְכַפֵּר הַכֹּל. אֲבָל תּוֹדָה
הוֹדָאָה לְסִפּוּר חֲסָדֵי ה' וְנִפְלְאוֹתָיו לְבְנֵי
אָדָם אֵיךְ נִתְהַפְּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה שֶׁדִּיקָא על-
יְדֵי שֶׁהֵינּוּ בְּזֶה הָעוֹלָם וְכָל אֶחָד סֶבֶל מַה
שֶׁסֶבֶל עַד שֶׁהִרְבֵּה נִכְשְׁלוּ בְּעוֹנוֹתֵיהֶם
מְאֹד מְאֹד וְעֵתָה נִתְהַפְּךְ הַכֹּל לְטוֹבָה
בְּבְחִינַת בַּיּוֹם הַהוּא יִבְקֹשׁ וַיִּחַפֵּשׂ וְכו' עוֹן
יִשְׂרָאֵל וְאֵינְנוּ וְכו' כַּנ"ל, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת
קְרַבֵּן תּוֹדָה שֶׁמְבִיאִין עִמָּה מִצָּה וְחֻמְצֵי
כַּנ"ל, זֶה לֹא יִתְבַטֵּל. כִּי זֶה יִהְיֶה כָּל
חֻלְקֵי הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁל כָּל אֶחָד מִה שְׂזוּכָה
על-יְדֵי הָעֵמֶל שֶׁל זֶה הָעוֹלָם דִּיקָא שֶׁזֶהוּ
בְּחִינַת שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיגוּ וְכו' הַנ"ל,
שֶׁזֶה יִתְקַיֵּם בְּשִׁלְמוֹת לְעֵתִיד לְבֹא כְּמוֹ
שֶׁכְּתוּב וּפְדוּיֵי ה' יִשְׁבוּן וְכו' שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה
יִשְׁיגוּ וְכו'. אֲבָל כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּפִי מַה
שְׂזוּכָה לְהִתְקַרֵּב לְצְדִיקִים וְכַשְׂרִים וְלִקְיָם
עֲצָה זֹאת בְּזֶה הָעוֹלָם בְּתוֹךְ מְרִירוֹת
הַצָּרוֹת בְּגוֹף וְנַפְשׁוֹ וּמְמוֹן וְלִהְפֹּךְ הַכֹּל
לְשִׂמְחָה וְכו' כַּנ"ל, על-יְדֵי זֶה יִזְכָּה
לְעֵתִיד לְזֶה בְּשִׁלְמוֹת שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת קְרַבֵּן
תּוֹדָה וְכַנ"ל:

יד. הַכֹּלֵל שֶׁעָקֵר כָּל הַגְּלוּת שֶׁעָקֵרָם גְּלוּת
הַנַּפְשׁוֹ כִּידוּעַ, הָעָקֵר הוּא הָעֲצָבוֹת
שֶׁמִּתְגַּבֵּר בְּכָל פַּעַם על נַפְשׁוֹ הַיִּשְׂרָאֵלִי,
וּבְפִרְט כָּל זְמַן שֶׁלֹּא נִזְדַּכְּךְ עֲדִין וְהוּא
חוֹתֵר לְשׁוּב וְנַעֲשֶׂה עִמּוֹ מַה שֶׁנַּעֲשֶׂה

שְׁמִתְגֵּרָה בּוֹ הַבַּעַל דָּבַר מְאֹד וְעָקַר
הַתְּגֵרוֹתָו הוּא בְּעֵינֵי הָעֶצְבוֹת. וְצָרִיךְ כָּל
אֶחָד לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ כָּל מִינֵי עֲצוֹת לְשִׁמְחָה
אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מָה דֹאֲפֶשֶׁר הֵן בְּמִלֵּי
דְשִׁטוֹתָא שְׁעַל-פִּי רַב אֵינּוּ יָכוֹל לְשִׁמְחָה
אֶת עֲצָמוֹ כִּי אִם עַל-יָדֵי זֶה כְּמוֹ שְׁמַבְאָר
בְּמָקוֹם אַחֵר הַרְבֵּה מְזוּהָ, (וּבַפֶּרֶט בְּהִלְכוֹת
נְפִילַת אַפִּים עַל-פִּי הַתּוֹרָה הַזֹּאת עֵינֵי
שָׁם), הֵן עַל-יָדֵי אֲזוּמְרָה לְאַלְקֵי בְּעוֹדֵי
וְכוּ'. הֵן עַל-יָדֵי שְׁאָרֵי תוֹרוֹת וְשִׁיחוֹת
קְדוּשׁוֹת נִפְלְאוֹת וְנוֹרְאוֹת שְׁשִׁמְעֵנוּ בְּעֵינֵי
זֶה, וְהַרְבֵּה מִבְּאָרִים בְּסִפְרֵינוּ עֵינֵי שָׁם, עַד
שִׁיתְגַּבֵּר לְחֹטֵף הַיְגוֹן וְאַנְחָה דִּיקָא לְהַפְּךָ
לְשִׁמְחָה. (כְּמוֹ שְׁמַבְאָר עַל פְּסוּק שְׁשׁוֹן
וְשִׁמְחָה יִשְׁיֵגוּ וְכוּ' בְּלִקוּטֵי תַנְיִנָא סִימֵן
כַּג, וְעֵינֵי מָה שְׁמַבְאָר עַל זֶה בְּהִלְכוֹת
פְּרִיָה וְרַבִּיָה הַלְכָה ג' עֵינֵי שָׁם הֵיטֵב).
וּבַפֶּרֶט בְּשַׁבַּת וַיּוֹם-טוֹב וּבְכָל יוֹם קָדָם
הַתְּפִלָּה שְׁאֵז צְרִיכִים לְהַתְגַּבֵּר בִּיּוֹתֵר
לְהַתְּפַלֵּל בְּשִׁמְחָה וּלְקַבֵּל שַׁבַּת וַיּוֹם-טוֹב
בְּשִׁמְחָה גְּדוֹלָה עַד שִׁימְשִׁיף הַשִּׁמְחָה שֶׁל
שַׁבַּת לְשִׁשֶּׁת יָמֵי הַחֹל וְכַנ"ל, וְלַעֲשׂוֹת כָּל
הַמְצוּוֹת בְּשִׁמְחָה שְׁבֻזָּה אָנוּ עוֹסְקִין בַּתּוֹרָה
הַזֹּאת שְׁגִלָּה לָנוּ בְּחִסְדּוֹ כָּל מָה שְׁשֶׁהָאָדָם
זוֹכֶה עַל-יָדֵי עֲשִׂית הַמְצוּוֹה בְּשִׁמְחָה,
שְׁעָקַר כָּל הָעֲלִיּוֹת מִדְּרָגָא לְדְרָגָא וּמֵעוֹלָם
לְעוֹלָם עַד כְּלֵי עֲלָמָא עַד אֵין סוּף, הַכֹּל
עַל-יָדֵי שְׁמִחַת הַמְצוּוֹה שְׁעַל-יָדֵי זֶה עוֹלִין
מֵהֵיכְלֵי הַתְּמוֹרוֹת מֵעַמְקֵי הַקְּלָפוֹת בְּבַחֲיִנַת
קְטָרֶת וְעוֹלִין וְכוּ' עַד שְׁזוֹכִין לְתַשְׁעָה
הֵיכְלִין דְּלָאוּ אֲנוּן נְהוּרִין וְכוּ' וְכוּ':

וְכַבֵּר כְּתַבְנוּ שְׁפּוֹנְתוֹ הַקְּדוּשָׁה הֵיְתָה עַל
כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶפְלוּ עַל הַגְּרוּעַ

שְׁבַגְרוּעִים וְכוּ', כִּי כָּל אֶחָד בְּכָל מָקוֹם
שֶׁהוּא כָּל זְמַן שְׁשֵׁם יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו
וְעוֹסֵק בְּאִיזָה מְצוּוֹה כְּגוֹן בְּבִקְרָה שְׁמִתְעַטֵּף
בְּצִיצִית, יֵשׁ בְּכַחוֹ לְשִׁמְחָה נִפְשׁוֹ מִתּוֹךְ עֲצָם
רַחוּקוֹ וְכוּ' שְׁעֵבֵר עָלָיו עַד אוֹתָהּ הַשְּׁעָה,
כִּי הֵלֵא אַחֵר כָּל אֱלֹהֵי אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי
זוֹכֶה עִתָּה בְּרַגַע זֹאת לְהַתְּעַטֵּף בְּצִיצִית
שְׁסוּף כָּל סוּף לֹא יִשְׂאָר מִמֶּנִּי כִּי אִם זֹאת
הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת שְׁאֲנִי חוֹטֵף בְּכָל יוֹם. וְכָל
אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּפֶרֶט מִי שִׁישׁ לוֹ רֵיחַ
תּוֹרָה וּמִסְתַּכֵּל בְּסִפְרֵים קְדוּשִׁים, יָכוֹל
לְהִבִּין מִרְחוּק עֲצָם נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת
קְדוּשׁוֹת שֶׁל כָּל מְצוּוֹה כְּגוֹן צִיצִית כְּמָה
וְכְמָה הַפְּלִיגוֹ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹם לְבִרְכָה
בְּזִכּוֹת מְצוּוֹת צִיצִית כְּמוֹ שְׁמוּבָא בְּגַמְרָא
וּמִדְּרָשִׁים וְכוּ' וְכֵן בְּכָל הַמְצוּוֹת. וְעַל-כֵּן
צָרִיךְ לְהַזְכִּיר אֶת עֲצָמוֹ עֲצָם מְעַלֵּת
הַמְצוּוֹה שְׁעוֹלָה עַד אֵין סוּף וּלְשִׁמְחָה נִפְשׁוֹ
בְּזוֹה הַרְבֵּה עַד שְׁכָּל מָה שְׁיִרְצוּ הַסְּטָרָא
אַחֲרָא וְהַבַּעַל דְּבַר לְבַלְבְּלוּ בְּעֶצְבוֹת הַרְבֵּה
מִרְבוּי פְּגָמָיו וְרַבּוּי דְּאֲגוּתָיו וְכוּ', אֲדַרְבָּא
עַל-יָדֵי כָּל זֶה יִשְׁמַח נִפְשׁוֹ בִּיּוֹתֵר וַיּוֹתֵר
כִּי אֶף-עַל-פִּי-כֵן אֲנִי מִתְּעַטֵּף בְּצִיצִית,
וְכְמָה גָּבֵר עָלֵינוּ חִסְדּוֹ שְׁגָם אָנְכִי אַחֵר כָּל
מָה שְׁעֲשִׂיתִי עִתָּה אֲנִי מִתְּעַטֵּף בְּצִיצִית,
וְכֵן תִּתְּעַטֵּף נִפְשִׁי וְרוּחִי וְנִשְׁמָתִי בְּאוֹר
הַצִּיצִית וְכוּ'. וְאִי אֶפְשֶׁר לְבָאֵר לְכָל אֶחָד
וְאֶחָד עַד הֵיכֵן הוּא צָרִיךְ לְהַתְּחַזֵּק בְּשִׁמְחָה
בְּכָל עֵת מִחֻדָּשׁ בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא. וְהַחֲכָם
עֵינָיו בְּרֵאשׁוֹ לְהִבִּין דְּבָרִים הַרְבֵּה מִתּוֹךְ
דְּבָרֵינוּ אֱלֹהֵי, וּמָה שְׁכַתְּבֵנוּ בְּמָקוֹם אַחֵר
בְּזוֹה כְּלָם נְכוּחִים לְמִבִּין וְכוּ':

פרפראות לחכמה - תורה כ"ד

מאליה מבין היכלי התמורות, כי הם בעצמם מוכרחים להוציא ולהחזיר ולהעלות למקומם כל הניצוצות הקדושה שביניהם, והם נתבטלין וכליין לגמרי על ידי השמחה וזה אייתי אשלי שלא יצטרכו לירד אליכם, רק אתם בעצמיכם ובעל כרחכם תקימו את בית ישראל שנקראים חבל נחלתו, וזה ומשחו היינו שיתבטלו ויכלו, בבחינת (שמואל ב ח) וימדדם בחבל השכב אותם ארצה וכו' ואפשר דרוצה לומר כי שם כתיב ויך את מואב וימדדם בחבל השכב אותם ארצה, וימדד שני חבלים להמית ומלא החבל להחיות ותהי מואב לדוד לעבדים נושאי מנחה והנה רבותינו ז"ל דרשו על זה (סנהדרין לט) היינו דאמרי אינשי מניה וביה אבא ליזל ביה נרגא, היינו שדוד שבא ממואב הוא עצמו דייקא נוקם בהם והרג אותם הרי מצינו ענינינו מבואר שאף על פי שבימי משה כתיב (דברים כ) אל תצר את מואב, זה היה בשביל הפרידות טובות שהיו עתידין לצאת מהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל ואחר כך יצאה רות מהם ובאה מעצמה ונתגיירה, שזה בחינת שעלתה הקדושה (שהיתה כבושה בתוכם) מאליה בלי שום תחבולה ומלחמה, וממנה יצא דוד שנקם בהם והרג אותם והנה הענין שמדדם והניח חבל אחד להחיות, כי מסתמא הבין אותם שיצאו כבר כל ניצוצות הקדושה מביניהם הרג אותם לגמרי, ואותם שהיה עדיין איזה ניצוצות ביניהם מבחינת המלכות דקדושה, הניח אותם להחיות והיו נושאי מנחה לדוד שזכה לבחינת מלכות, ועל ידי זה נתבררו ועלו הניצוצות הקדושות שביניהם ועל כן היו נושאי מנחה דייקא, בבחינת (ישעיה ס"ו) והביאו את כל אחיכם מנחה לה' כאשר יביאו בני ישראל את המנחה וכו'

יג. וזהו שרימוז רבינו ז"ל בלשונו הקדוש ולעתיד בצאת ישראל מהגלות בשמחה וכו'

א. מבואר לעיל (אצל מאמר ר"י משתעי סי' ט"ז) שנאמר בקיץ תקס"ג בסעודת ליל שבת ושמעתי מפי הר"ר נתן ז"ל שאמרו רבינו ז"ל ביראה גדולה ובהתלהבות גדול עצום ונפלא מאוד עד שלא היו השומעים יכולין להבין כלל מה הוא אומר וכו':

ח. שם אות ז', ואהיה עמך ואברכך כי שם אהיה הוא בכתר כידוע (עיין פרדס שער כ"ג פרק י"ז):

ט. שם, וגם שם צריך אמונה בבחינת אמון מופלא כי כתר הוא בחינת פלא כידוע:

י. שם, מפנימיות חג"ת רוצה לומר פנימיות הברכות שהוא חב"ד, כי חג"ת מלביש את חב"ד כנ"ל, ומפנימיות מלכות דיצירה שהיא בחינת האמונה הנ"ל נעשה כתר דעשיה ועיין בפרי עץ חיים שער התפלה ובהג"ה שם, ובמשנת חסידים ובסידור קול יעקב:

יא. שם, ברוך זה בחינת ידים, כי הם כלי הברכה כנ"ל כבוד ה', בחינת מלכות בחינת אמונה כידוע ועיין בפרדס שער ערכי הכינויים, ובכוונות האריז"ל על ממקומו הוא יפן ברחמים:

יב. שם בסוף המאמר אייתו אשלי ומשחו וכו' רוצה לומר שהשיב להם שאין צורך לירד כלל להיכלי התמורות להעלות משם הקדושה כמו שמצינו שלעתיד בעת הגאולה האחרונה שתוגדל השמחה מאד עד שיצאו ישראל מהגלות בגשמיות גם כן כמו שכתוב (ישעיה נ"ה) כי בשמחה תצאו, אז לא יצטרכו ישראל לירד לבין העכו"ם, ולחפש שם אחר איזה איש ישראל שנטמע בין העכו"ם, רק העכו"ם בעצמם יביאו אותם מנחה לה', וכמו שכתוב (ישעיה ס"ו) והביאו את כל אחיכם וכו', עיין פירש"י שם, והקליפות יתבטלו אז ממילא על ידי גודל ריבוי השמחה כמו כן גם עכשיו על ידי עשיית המצוות בשמחה, עולה הקדושה

ואז יתבטלו הקליפות לגמרי וכו' וכו' ועל ידי השמחה יתבטלו הקליפות בבחינת וימדדם בחבל וכו', היינו כי לעתיד תגדל השמחה והקדושה כל כך עד שהקליפות יחזירו מעצמם כל הניצוצות הקדושות שביניהם והם יתבטלו לגמרי אך גם עכשיו יכולין להמשיך בחינה זו כל אחד כפי קדושת עבודתו, והעיקר על ידי עשיית המצוה בשמחה, שעל ידי זה עולין ניצוצות הקדושות מאליהם מבין הקליפות והם כלין ואובדין, רק שאינם כלין ואובדין כל הקליפות לגמרי ממש, כי זה יהיה רק לעתיד ועכשיו נמשך גם כן בחינת ביטול הקליפות כפי בחינת בירור ועליית הניצוצות הקדושות שנמשך בכל פעם, כמו כן הקליפות כלין והולכין, שזה בחינת וימדדם איזה להמית ואיזה להחיות, מחמת שיש עדיין איזה ניצוצות הקדושות מבחינת המלכות דקדושה ביניהם, רק שזו המדידה גופא נעשה גם כן ממילא, כאילו הם בעצמם מודדין איזה מהם לכלות ולהמית לגמרי, שזה בחינת ומשחו היינו המדידה לכלות אותם ועיין בזוהר בלק ק"צ וימדדם בחבל וכו' מה כתיב (דברים ל"ב) ישראל חבל נחלתו דכירנא מה דעבדו מואב בחבל נחלת ה' וכו', וימדדו בחבל כל אינון דהוה מהוה זרעא האי חבל אחיד בהו וכו', מהו מלא החבל אלא ההוא דכתיב ביה (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו, והוה אמר דא הוא לאחייה ודא הוא לקטלא וכו' (ועי' מקדש מלך שפירש שחבל הוא מלכות וכו'), וזה בחינת אייתי אשלי ומשחו המבואר במאמר זה:

יד. והנה רבינו ז"ל פירש אייתי אשלי ומשחו, היינו עיקר עליית הקדושה על ידי שמחה וכו' וענין זה אינו מבואר כלל בתשובתו, כי הוא השיב להם רק על זה שאין צורך כלל לכנוס בין הקליפות להעלות הקדושה משם רק הם בעצמם מחזירים את הניצוצות הקדושה שביניהם ומביאין אותם

למקומם כמו שיהיה לעתיד וכו', אבל מה שענין זה נעשה על ידי שמחה זה אינו מבואר כלל אך באמת זה פשוט ואין צריכין לבאר ומקרא מלא דיבר הכתוב (ישעיה נ"ה) כי בשמחה תצאו, כי מאחר שהקליפות הן בחינת עצבות והקדושה הוא בחינת שמחה, ממילא מובן כי עיקר עליית הקדושה מביניהם הוא על ידי שמחה ועיין זוהר בלק רי"ב כד יפקון ישראל מן גלותא שכינתא נפקא עמהון ועמה יפקון הדא הוא דכתיב כי בשמחה תצאו וכו':

טו. ועיין בליקוטי הלכות, הלכות הודאה הלכה ה' אות י' שכתב שם; הנה כלל דברי רבינו ז"ל בזה שלעתיד בצאת ישראל מהגלות תוגדל השמחה מאוד ועל ידי זה יתבטלו הקליפות וכו', אבל עדיין אין אנו מבינים מה נעשה עתה בעומק הגלות הזה שעיקר הגלות הוא עצבות וכו', ובמה נזכה עתה לזה לשמח נפשינו להכניע הקליפות והיכלי התמורות ולצאת מגלות הנפש בפרטיות וכו' אך עיקר הענין הוא על פי מה שכתב רבינו ז"ל לקמן בסימן ר"נ שכשהקדוש ברוך הוא רוצה להושיע את ישראל הוא ממשיך השגחה מקץ האחרון, וכמו כן גם כאן שהשיב להם שבסוף האחרון בצאת ישראל מהגלות תוגדל השמחה מאוד וכו' שזה בחינת אייתי אשלי ומשחו, ורומז בזה שבזה עצמו מוציאין כל נפש ונפש מישראל מגלותו גם עתה שעיקר הגלות הוא העצבות וכו', ועל כן העצה הוא שיזכור את עצמו בכל פעם בסוף האחרון סוף כל סוף יושיע ה' את ישראל בוודאי בכלל ובפרט, ושלעתיד תוגדל השמחה מאוד והקליפות שהם בחינת עצבות יתבטלו לגמרי וכנ"ל, ועל ידי זה בעצמו יוכל לשמח את עצמו גם עתה עד שעל ידי זה יצא מגלותו מבחינת היכלי התמורות ויברר הקדושה משם עד שיזכה להשיג אור האין סוף כנ"ל, וע"ש עוד שהאריך שם בדברים נפלאים מאד בענין המאמר הזה:

מהנעשה והנשמע בחבורת "אפויים בליבו"

כמעט 24 שעות ביממה, בחצות, בבוקר ובצהריים בכל סדרי הלימוד וגם מחוצה להם ישבו עשרות עשרות בחורים ועסקו והשקיעו יגעו והלכו בתורה ל"ג, בהתקשרות לנחל נובע וכהוראת מורינו הרב שליט"א, זכינו בחודש זה להתגעגע לטעום מהאהבה שבדעת, להתפלל ולכסוף לבקש שלום בטיבו ובעקו, וייחלנו וערגנו לבטל ולכפות את הימי רע.

שיעור מיוחד

במהלך החודש זכינו שהתקיים שיעור מיוחד 'אש להבות' על התורה הנלמדת מאת הרה"ח ר' מאיר דוד איזק שליט"א, שיעור שנחרט ונחקק בליבות הבחורים היאך זוכים ללכת עם תורותיו הקדושות אשר מהם כל חיותינו ותקוותינו.

עשרות נבחנים כ"י

לקראת סוף בין הזמנים התקיים מבחן מקיף על התורה, בחסדי ה' הביקוש למבחן היה עצום, הלב התרונון כאשר כמה פעמים היינו צריכים לשלוח להדפים עוד מבחנים מפני הביקוש שהיה מעבר לכל הציפיות והתחזיות, על פי התוכנית קיוונו והתפללנו שנזכה להיכנס אל הקודש פנימה לשיעור מיוחד ממורינו הרב שליט"א לכל הנבחנים, אך רבות מחשבות בלב איש ובעקבות מצבו הרפואי של מורינו הרב שליט"א התבטל השיעור שנקבע, ובעז"ה פרטים יבואו באם יקבע זמן אחר לשיעור.

הספק יומי בספה"ק "כוכבי אור"

שע"י אפויים בליבו - חודש אייר תשפ"ד

לחודש	עמ'	לחודש	עמ'	לחודש	עמ'
א'	ריט	י"א	רמא	כ"א	רסא
ב'	רכא	י"ב	רמוג	כ"ב	רסג
ג'	רכג	י"ג	רמה	כ"ג	רסה
ד'	רכז	י"ד	רמוז	כ"ד	רסז
ה'	רכט	ט"ו	רמט	כ"ה	רסט
ו'	רלא	ט"ז	רנא	כ"ז	רעא
ז'	רלג	י"ז	רנג	כ"ז	רעג
ח'	רלה	י"ח	רנה	כ"ח	רעה
ט'	רלז	י"ט	רנו	כ"ט	רעז
י'	רלט	כ'	רנט		

חלוקת מחזור להג הפסח

כל תגמול יהיה אר יהיה לא ישווה ולו במעט לזכויות האבירות והעצומות של ההליכה והתעסקות בתורת הצדיק, ויעיד על כך כל מי שזכה ללכת עם תורותיו הקדושות, אמנם בכדי לחזק את המחזקים ולהתגבר על המניעות והצמצומים אנו משתדלים ב"אפויים בלבו" לחלק מידי פעם שי קטן ללומדים, ואכן לקראת חג הפסח זכינו לחלק מחזורים מהודרים ומפוארים "מחזור ברסלב" אשר פקע שמיה לתהילה בקהילתנו הק', ויה"ר שנזכה להשפיע עוד ועוד ולהגדיל את שם רביה"ק בכל העולמות.

המפעל שוקק חיים

אם באמצע הזמן ישנם עשרות בחורים שזוכים ועוסקים בתורת הצדיק, הרי שבבין הזמנים הדבר תופס תאוצה רבה ביותר, ובס"ד זכינו בימי בין הזמנים ניסן, שהמפעל הקדוש של רבינו שקק חיים